

<p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν. Ἀντί τοῦ Δεῦτε προσκυνήσωμεν... Χριστὸς ἀνέστη... (γ'). (Σελ. 16). ΠΡΟΟΙΜΙΑΚΟΣ ΨΑΛΜΟΣ ΡΓ' . (103). Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, Κύριε ὁ Θεὸς μου ἐμεγαλύνθης σφόδρα. Ἐξομολόγησιν καὶ μεγαλοπρέπειαν ἐνεδύσω, ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον. Ἐκτείνων τὸν οὐρανὸν ὡσεὶ δέρον, ὁ στεγάζων ἐν ὕδασιν τὰ ὑπερῶα αὐτοῦ. Ὁ τιθεὶς νέφη τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐπὶ πτερυγῶν ἀνέμων. Ὁ ποιῶν τοὺς Ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα. Ὁ θεμελιῶν τὴν γῆν ἐπὶ τὴν ἀσφάλειαν αὐτῆς, οὐ κλιθήσεται εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. Ἄβυσσος ὡς ἱμάτιον τὸ περιβόλαιον αὐτοῦ, ἐπὶ τῶν ὀρέων στήσονται ὕδατα. Ἀπὸ ἐπιτιμῆσεώς σου φεύξονται, ἀπὸ φωνῆς βροντῆς σου δειλιάσουσιν.</p>		<p>ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ Προκαταρκτικά. Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεὸς μας πάντοτε. Τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Εἶθε νὰ γίνῃ ἔτσι. Ἀντί τοῦ Δεῦτε προσκυνήσωμεν... Χριστὸς ἀνέστη... (γ'). (Σελ. 16). ΠΡΟΟΙΜΙΑΚΟΣ ΨΑΛΜΟΣ ΡΓ' . (103). Δοξολόγει, ψυχὴ μου, τὸν Κύριο. Κύριε καὶ Θεέ μου, τὸ μεγαλεῖο σου εἶναι πολὺ μεγάλο. Εἶσαι ντυμένος μὲ μεγαλοπρέπεια. Περιβάλλεσαι μὲ φῶς ὡς μὲ ἔνδυμα. Ἀπλώνεις τὸν οὐρανὸ ὡς κατεργασμένο δέγμα σκηνῆς. Ὁ Κύριος στεγάζει μὲ τὰ νέφη τὰ ἀνώτερα στρώματα τοῦ οὐρανοῦ. Αὐτὸς χρησιμοποεῖ τὰ νέφη ὡς πολῦτιμα καὶ ταχύ- τητα μεταφορικά μέσα. Αὐτὸς περιπατεῖ ἐπάνω στὰ φτερά τῶν ἀνέμων. Αὐτὸς ἔπλασε τοὺς Ἀγγέλους του, νὰ εἶναι πνεύμα- τα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς του (τοὺς ὑπηρέτες του), νὰ εἶναι πύρινη φλόγα. Αὐτὸς θεμελίωσε τὴ γῆ σὲ ἀπαρασάλευτα θεμέλια, γιὰ νὰ μὴ κλονισθεῖ μέσα στοὺς αἰῶνες. Ἡ ἄβυσσος τῶν ὑδάτων (νερῶν) περιβάλλει τὴ γῆ ὡς ἱμάτιο (ἐπανωφόρι). Ἐπάνω στὰ βουνὰ στέκονται τὰ νερά (ὡς αἰώνια χιόνια). Ὅταν ἀντηχήσει ἡ προσταγὴ σου, Κύριε, θὰ ὑποχωρήσουν, θὰ δειλιάσουν ἀπὸ τὴ φωνὴ τῆς βροντῆς</p>
--	--	--

Αναβαίνουνσιν ὄρη, καὶ καταβαίνουνσι πεδία
εἰς τόπον, ὃν ἐθεμελίωσας αὐτά.
Ὅριον ἔθου, ὃ οὐ παρελεύσονται, οὐδὲ
ἐπιστρέψουσι καλύψαι τὴν γῆν.

Ὁ ἐξαποστέλλων πηγὰς ἐν φάραξι, ἀνάμεσον τῶν ὀρέων διελεύσονται ὕδατα.
Ποτιοῦσι πάντα τὰ θηρία τοῦ ἀγροῦ, προσδέξονται ὄναγροι εἰς δίψαν αὐτῶν.

Ἐπ' αὐτὰ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσει ἐκ μέσου τῶν πετρῶν δώσουσι φωνήν.
Ποτίζων ὄρη ἐκ τῶν ὑπερῶων αὐτοῦ ἀπὸ καρποῦ τῶν ἔργων σου χορτασθήσεται ἡ γῆ.

Ὁ ἐξανατέλλων χόρτον τοῖς κτήνεσι, καὶ χλόην τῇ δουλείᾳ τῶν ἀνθρώπων.
Τοῦ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς καὶ οἶνος εὐφραίνει καρδίαν ἀνθρώπου.
Τοῦ ἰλαρῶναι πρόσωπον ἐν ἐλαίῳ καὶ ἄρτος καρδίαν ἀνθρώπου στηρίζει.
Χορτασθήσονται τὰ ξύλα τοῦ πεδίου, αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου, ἃς ἐφύτευσας.
Ἐκεῖ στρουθία ἐννοσσεύσουσι, τοῦ ἐρωδιοῦ ἢ κατοικία ἡγεῖται αὐτῶν.

Ὅρη τὰ ὑψηλὰ ταῖς ἐλάφοις, πέτρα καταφυγὴ

σου.

Ανηφορίζουν βουνὰ καὶ κατηφορίζουν πεδιάδες, στή θέση πού τὰ θεμελίωσες Ἐσύ.
Ἐτοποθέτησες σύνορο (στά νερά), πού δέν θά τό προσπεράσουν, οὔτε θά ἐπιστρέψουν νά σκεπάσουν τὴν ξηρά.
Αὐτός δημιούργησε τίς πηγές μέσα στά φαράγγια, καί ἔτσι τρέχουν τὰ νερά ἀνάμεσα στά βουνά.
Αὐτά ποτίζουν ὅλα τὰ θηρία τῆς υπαίθρου, καί σ' αὐτά σβήνουν τὴ δίψα τους οἱ ὄναγροι (τὰ ἀγριογάιδουρα).
Ἐπάνω ἀπὸ τὰ νερά (στά δένδρα) φωλιάζουν τὰ πτηνὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ βράχια σκορπίζουν τό κελάηδημά τους.
Ὁ Κύριος ποτίζει τὰ βουνά μέ τίς βροχές τοῦ οὐρανοῦ. Ἀπὸ τόν καρπὸ τῶν ἔργων σου (τὴ βροχή), Κύριε, χορταίνει ἡ γῆ.
Ὁ Κύριος κάνει νά βλαστάνει χόρτο γιὰ τὰ κτήνη καὶ χλόη γιὰ τίς ἀνάγκες τοῦ ἀνθρώπου.
Γιὰ νά παραγάγει ἄρτον ἀπὸ τὴ γῆ. Καί τό κρασί εὐφραίνει τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου.
Καί τό λάδι, γιὰ νά εἶναι χαρούμενο τό πρόσωπό του. Καί ἄρτος πού στηρίζει τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου.
Θά χορτάσουν τὰ δένδρα τῆς πεδιάδας, οἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου, τίς ὁποῖες Ἐσύ φύτευσες.
Ἐκεῖ φωλιάζουν σπουργίτια, καί ἐπάνω ἀπ' αὐτά κυριαρχεῖ ἡ κατοικία τοῦ ἐρωδιοῦ (τοῦ τσικνιαῖ, ψαρολέλεκα).
Τὰ ψηλὰ βουνά ὁ Κύριος τὰ ἔκανε γιὰ τὰ ἐλάφια,

τοῖς λαγωοῖς.

Ἐποίησε σελήνην εἰς καιρούς ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ.

Ἔθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ ἐν αὐτῇ διελεύσονται πάντα τὰ θηρία τοῦ δρυμοῦ.

Σκύμνοι ὠρυόμενοι τοῦ ἀρπάσαι, καὶ ζητῆσαι παρὰ τῷ Θεῷ βρωσιν αὐτοῖς.

Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ συνήχθησαν, καὶ εἰς τὰς μάνδρας αὐτῶν κοιτασθήσονται.

Ἐξελεύσεται ἄνθρωπος ἐπὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ἐργασίαν αὐτοῦ ἕως ἑσπέρας.

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας, ἐπληρώθη ἡ γῆ τῆς κτίσεώς σου.

Αὕτη ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρος, ἐκεῖ ἐρπετὰ ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς, ζῶα μικρὰ μετὰ μεγάλων.

Ἐκεῖ πλοῖα διαπορεύονται, δράκων οὗτος, ὃν ἔπλασας ἐμπαίζειν αὐτῇ.

Πάντα πρὸς σὲ προσδοκῶσι, δοῦναι τὴν τροφήν αὐτῶν εἰς εὐκαιρον δόντος σου αὐτοῖς συλλέξουσιν.

Ἀνοίξαντός σου τὴν χεῖρα, τὰ σύμπαντα πλησθήσονται χρηστότητος, ἀποστρέψαντος δέ σου τὸ πρόσωπον, ταραχθήσονται.

Ἀντανελεῖς τὸ πνεῦμα αὐτῶν, καὶ ἐκλείψουσιν, καὶ εἰς τὸν χοῦν αὐτῶν ἐπιστρέψουσιν.

καὶ τὰ Τά ψηλά βουνά ὁ Κύριος τὰ ἔκανε γιὰ τὰ ἐλάφια, καὶ τὰ χαμηλά πετρώδη καταφύγιο γιὰ τοὺς λαγούς.

Ὁ Κύριος ἔκανε τὴ σελήνη, γιὰ νὰ ρυθμίζει τίς ἐποχές. Ὁ ἥλιος γνωρίζει τὸ σημεῖο πού θά δύσει.

Ἐσύ, Κύριε, ἀπλώνεις τὸ σκοτάδι καὶ γίνεται νύχτα, κατὰ τὴν ὁποία κυκλοφοροῦν ὅλα τὰ θηρία τοῦ δάσους.

Λιονταράκια πού οὐρλιάζουν καὶ ζητοῦν ἀπὸ τὸν Θεό, νὰ ἀρπάξουν τὴν τροφή τους.

Ὅταν ἀνατέλλει ὁ ἥλιος, ὅλα τὰ θηρία συγκεντρώνονται καὶ κοιμοῦνται στίς σπηλιές τους.

Τότε βγαίνει ὁ ἄνθρωπος στὸ ἔργο του, καὶ ἀσχολεῖται μὲ τίς ἐργασίες του μέχρι τὸ βράδυ.

Πόσο μεγαλειώδη εἶναι τὰ ἔργα σου, Κύριε! Ὅλα τὰ ἔκαμες μὲ σοφία. Ἡ γῆ εἶναι γεμάτη ἀπὸ τὰ δημιουργήματα σου.

Νά, αὕτη εἶναι ἡ θάλασσα ἡ μεγάλη καὶ εὐρύχωρη. Ἐκεῖ ὑπάρχουν ψάρια, ἀναρίθμητα, ζῶα, μικρὰ μαζί μὲ μεγάλα.

Ἐκεῖ ταξιδεύουν πλοῖα. Ἐκεῖ ζεῖ τὸ μεγάλο κῆτος, πού τὸ ἔπλασες ἔτσι, ὥστε νὰ περιπαίζει τὰ κύματά της.

Ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σένα περιμένουν, νὰ τοὺς δώσεις τὴν τροφή τους στὴν κατάλληλη εὐκαιρία. Ὅταν τοὺς τὴ δώσεις, τρέχουν νὰ τὴν πάρουν.

Ὅταν ἀνοίγεις μὲ ἀγάπη τὸ χέρι σου, τὰ σύμπαντα γεμίζουν ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ σου. Ὅταν ὁμως γυρίζεις τὸ πρόσωπό σου μὲ ἀποστροφή, ταραζόνται.

Ἀφαιρεῖς ἀπ' αὐτὰ τὴ ζωογόνο πνοή τους καὶ σβήνουν, καὶ ἐπιστρέφουν στὸ χῶμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο πλάσθησαν.

<p>Ἐξαποστελεῖς τὸ πνεῦμά σου, καὶ κτισθήσονται, καὶ ἀνακαινεῖς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.</p> <p>Ἦτω ἡ δόξα Κυρίου εἰς τοὺς αἰῶνας, εὐφρανθήσεται Κύριος ἐπὶ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ.</p> <p>Ὁ ἐπιβλέπων ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ ποιῶν αὐτὴν τρέμειν, ὁ ἀπτόμενος τῶν ὀρέων, καὶ καπνίζονται.</p> <p>Ἄισω τῷ Κυρίῳ ἐν τῇ ζωῇ μου, ψαλῶ τῷ Θεῷ μου ἕως ὑπάρχω.</p> <p>Ἦδυνθείη αὐτῷ ἡ διαλογία μου, ἐγὼ δὲ εὐφρανθήσομαι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ</p> <p>Ἐκλείπειεν ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἄνομοι, ὥστε μὴ ὑπάρχειν αὐτούς. Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.</p> <p>(Καὶ πάλιν).</p> <p>Ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ. Ἔθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ.</p> <p>Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Ἀλληλούια (γ'). Δόξα σοι ὁ Θεός (ἐκ γ').</p> <p>Ἡ ἐλπίς ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.</p> <p>Εἰρηνικά. (Σελ. 14-16).</p> <p>Κύριε ἐκέκραξα. Στίχοι. (Σελ. 37-38).</p> <p>Τροπάρια.</p> <p>Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων τῶν Μαθητῶν</p>		<p>Ἐξαποστέλλεις τὸ ζωογόνο πνεῦμα σου καὶ ἀναδημιουργοῦνται, καὶ ἔτσι ἀνανεῶνεις τὸ πρόσωπο τῆς γῆς.</p> <p>Ἄς εἶναι ἡ δόξα τοῦ Κυρίου αἰῶνια. Ἄς χαίρεται ὁ Κύριος μέ τὰ θαυμάσια ἔργα του.</p> <p>Ὅταν ὁ Κύριος ρίχνει τὸ βλέμμα του ὀργισμένο στὴ γῆ, τὴν κάνει νὰ τρέμει. Ἀγγίζει μόνο τὰ ὄρη καὶ καπνίζονται.</p> <p>Θά ὑμῶν τὸν Κύριο σέ ὄλη μου τῇ ζωῇ. Θά ψάλλω στὸν Θεό μου, ὅσο θά ὑπάρχω.</p> <p>Εἶθε νὰ γίνει εὐχάριστη σ' αὐτόν ἡπροσευχή μου, καὶ ἐγὼ νὰ εὐφραίνομαι μέ τὴν ἐπικοινωνία μου μέ τὸν Κύριο.</p> <p>Εἶθε νὰ ἐξαφανισθοῦν οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τῆ γῆ, καὶ οἱ ἄνομοι, ὥστε νὰ μὴν ὑπάρχουν πλέον αὐτοί. Δοξολογεῖ, ὡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριο.</p> <p>(Καὶ πάλι).</p> <p>Ὁ ἥλιος γνωρίζει τὸ σημεῖο πού θά δύσει. Ἐσύ, Κύριε, ἀπλώνεις τὸ σκοτάδι καὶ γίνεται νύχτα.</p> <p>Πόσο μεγαλειώδη εἶναι τὰ ἔργα σου, Κύριε, ὅλα μέ σοφία τὰ ἔκανες.</p> <p>Δόξα... Καὶ νῦν...</p> <p>Ἀλληλούια . (γ'). Δόξα σοι ὁ Θεός. (Τρίς).</p> <p>Ἡ ἐλπίδα μας, Κύριε, δόξα σοι.</p> <p>(Ἀλληλούια=Ὑμνεῖτε τὸν Κύριο).</p> <p>Εἰρηνικά. (Σελ. 14-16).</p> <p>Κύριε ἐκέκραξα... (Σελ. 37-38).</p> <p>Τροπάρια.</p> <p>Ἐνῶ οἱ θύρες ἦταν κλειστές, καὶ οἱ Μαθητές συγκε-</p>
--	--	---

συνηθροισμένων, εἰσηλθες ἄφνω παντοδύναμε, Ἰησοῦ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ στὰς ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἰρήνην δούς, ἐπλήρωσας ἀγίου Πνεύματος, προσμένειν τε προσέταξας, καὶ μηδαμῶ χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλήμ, ἕως οὗ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν· διὸ βοῶμέν σοι· ὁ φωτισμός, καὶ ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν, δόξα σοι.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς Ἐγέρσεώς σου Κύριε, ὤφθης τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν τόπῳ οὗ ἦσαν συνηγμένοι, καὶ φωνήσας αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν, τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τὰς χεῖρας ὑπέδειξας, καὶ τὴν ἄχραντον πλευράν, ὃ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσηλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίσται τοῖς ῥηθειῖσιν αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν, οὐκ ἀπηξίωσας δὲ Ἀγαθέ, ὑποδείξει αὐτῷ τὴν ἄχραντον πλευράν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μώλωπας, ὃ δὲ ψηλάφησας καὶ ἰδὼν, ὡμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπον οὐ ψιλόν, καὶ ἐβόα· ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτῆρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι, καὶ τὴν εἰρήνην δούς τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἥλους ἔπηξαν. Ὡ

ντρωμένοι, εἰσηλθες ξαφνικά, παντοδύναμε Ἰησοῦ Θεέ μας, καὶ ἀφοῦ στάθηκες ἀνάμεσά τους δίνοντάς τους εἰρήνην, τοὺς γέμισες ἀπὸ Ἁγίου Πνεῦμα· Καὶ τοὺς πρόσταξες νὰ περιμένουν καὶ καθόλου νὰ μὴν ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, μέχρις ὅτου ντυθοῦν τὴ δύναμη ἀπὸ ψηλά· Γί' αὐτὸ φωνάζουμε δυνατά σ' ἐσένα· Ὁ φωτισμός καὶ ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ εἰρήνη μας, δόξα σ' ἐσένα.

Ὀκτώ ἡμέρες μετὰ τὴν Ἀνάστασή σου, Κύριε, ἐφανίσθηκες στοὺς Μαθητές σου στὸν τόπο, ὅπου ἦταν συγκεντρωμένοι· Καὶ ἀφοῦ εἶπες σ' αὐτούς, Εἰρήνη σ' ἐσᾶς, ὑπέδειξες στό Μαθητῆ πού ἀπιστοῦσε τὰ χεῖρια καὶ τὴν ἀμόλυπτη πλευρά σου· Κι ἐκεῖνος, ἀφοῦ πείσθηκε, ἔλεγε δυνατά· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σ' ἐσένα.

Ὁ Θωμᾶς, πού λέγεται καὶ Δίδυμος, δέν ἦταν μαζί μέ τοὺς ἄλλους, ὅταν μπῆκες, Χριστέ, μέ τίς θύρες κλεισμένες· Γί' αὐτὸ καὶ δυσπιστοῦσε σ' αὐτά, πού τοῦ εἶπαν ἐπιβεβαιώνοντας μέ τὴ δική του δυσπιστία τὴ δική μας πίστη. Καὶ δέν ἀρνήθηκες, Ἀγαθέ, νὰ τοῦ ὑποδείξεις τὴν ἀμόλυπτη πλευρά σου καὶ τὰ τραύματα τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδιῶν. Κι ἐκεῖνος, ἀφοῦ ψηλάφησε καὶ εἶδε, ὡμολόγησε ὅτι εἶσαι Θεός ὄχι γυμνός (χωρὶς σῶμα), καὶ ἄνθρωπος ὄχι ἀπλός· Κι ἐφώναζε δυνατά· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σ' ἐσένα.

Ἐνῷ οἱ Μαθητές ἔμεναν διστακτικοί, κατὰ τὴν ὀγδοῇ ἡμέρᾳ ἐφανίσθηκε ὁ Σωτῆρας, ἐκεῖ ὅπου ἦταν συγκεντρωμένοι· Καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔδωσε τὴν εἰρήνην, φώναξε στὸν Θωμᾶ· Ἔλα, Ἀπόστολε, ψηλάφησε τίς παλά-

καλή ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ! τῶν πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἤξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν, ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Μετὰ τὴν Ἐγερσίν σου Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἔστης, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς. Πεισθεῖς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς, τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν καὶ τῆς πλευρᾶς σου, Κύριον καὶ Θεόν σε ὡμολόγησε, σῶζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ, φιλάνθρωπε.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστὰς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην ἐδίδου. Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ: Τί μοι ἀπιστεῖς, ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὧδε τὴν χειρᾶ σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σοῦ γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον τὰ πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ· ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς. Τότε ὁ Θωμᾶς, οἰκονομικῶς οὐχ εὐρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· οὐ μὴ πιστεύσω, ἐὰν μὴ ἴδω κἀγὼ τὸν Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν· ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἴδω, πῶς οὐκ ἦν, ὡς πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα. Ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφορήσας, Κύριε, δόξα σοι.

μες τίς ὁποῖες κάρφωσαν μέ τὰ καρφιά. Ὡ καλή ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ· Ὁδήγησε τίς καρδιές τῶν πιστῶν σέ ἐπίγνωση, βαθιά γνώση, καὶ μέ φόβο φώναξε δυνατά· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σ' ἐσένα.

Μετὰ τὴν Ἀνάστασή σου, Κύριε, ἐνῶ ἦταν συγκεντρωμένοι οἱ Μαθητές σου, καὶ οἱ θύρες ἦταν κλεισμένες, στάθηκες ἀνάμεσά τους δίνοντάς τους εἰρήνη· Καὶ ἀφοῦ πείσθηκε καὶ ὁ Θωμᾶς βλέποντας τὰ χέρια καὶ τὴν πλευρά σου, σέ ὁμολόγησε Κύριο καὶ Θεό, πού σῶζεις, αὐτούς πού ἐλπίζουν σ' ἐσένα, φιλάνθρωπε.

Ἐνῶ ἦταν κλειστές οἱ θύρες, ἀφοῦ ἐμφανίσθηκε ὁ Ἰησοῦς στοὺς Μαθητές, τοὺς ἔδινε ἀφοβία καὶ εἰρήνη. Ἐπειτα λέγει στό Θωμᾶ: Γιατί μοῦ ἀπιστεῖς ὅτι ἀναστήθηκα ἀπὸ τοὺς νεκρούς; Φέρε ἐδῶ τὸ χέρι σου καὶ βάλε το στήν πλευρά μου καὶ δές· Διότι μέ τὴ δική σου ἀπιστία ὅλοι ἔμαθαν τὰ Πάθη καὶ τὴν Ἀνάστασή μου, γιὰ νά φωνάζουν μαζί σου· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σ' ἐσένα.

Δόξα ... Καὶ νῦν ...

Ἐνῶ οἱ θύρες ἦταν κλεισμένες, παρουσιάσθηκες, Χριστέ, στοὺς Μαθητές. Τότε ὁ Θωμᾶς κατ οἰκονομία Θεοῦ δέν βρέθηκε μαζί τους· Καὶ ἔλεγε· Δέν θά πιστέψω, ἐν δέν ἴδῶ καὶ ἐγὼ τὸν Κύριο· Θέλω νά δῶ τὴν πλευρά, ἀπὸ τὴν ὁποία προῆλθε τὸ αἷμα, τὸ νερό πού συμβολίζει τὸ Βάπτισμα· Νά δῶ τὴν πληγὴ, ἀπὸ τὴν ὁποία θεραπεύθηκε ὁ μέγάλος τραυματίας, ὁ ἄνθρωπος, νά δῶ πῶς δέν ἦταν μόνο πνεῦμα, ἀλλὰ σὰρκα καὶ ὀστά. Ἐσύ πού πάτησες τὸν θάνατο καὶ πληροφορήσες τὸν Θωμᾶ, Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν. Προκείμε. (Σελ. 40).
Ἐκτενής. Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.
(Σελ. 41-44).

Ἀπόστιχα

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀπιστία πίστιν
βεβαίαν ἐγέννησεν· εἰπὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς· Ἐὰν μὴ
ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω· ψηλαφήσας δὲ τὴν πλευράν,
ἐθεολόγει τὸν σαρκωθέντα, τὸν αὐτὸν Υἱὸν τοῦ
Θεοῦ· ἐγνώρισεν ὡς πεπονθότα σαρκί, ἐκήρυξε
τὸν ἀναστάντα Θεόν, καὶ ἐβόησε λαμπρᾶ τῇ
φωνῇ· ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Στίχ. Ἐπαινῆσαι Ἱερουσαλήμ τὸν Κύριον, αἶνει
τὸν Θεόν σου Σιών.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! τοῦ πυρὸς ὁ
χόρτος ἀψάμενος σέσωσται· βαλὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς
ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ τὴν χειρᾶ, Ἰησοῦ Χριστοῦ
τοῦ Θεοῦ, οὐ κατεφλέχθη τῇ ψηλαφήσει· τῆς
ψυχῆς γὰρ τὸ δυσπειθές, μετέβαλεν εἰς εὐπιστίαν
θερμῶς, ἐκέκραξεν ἀπὸ βαθέων ψυχῆς· ὁ
Δεσπότης σύ μου εἶ καὶ Θεός, ὁ ἐκ νεκρῶν
ἐγηγεγμένος, δόξα σοι.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν
σου.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος! Ἰωάννης στήθει
τοῦ Λόγου ἀνέπεσε, Θωμᾶς δὲ τὴν πλευράν
προοψηλαφήσαι κατηξιώθη· ἀλλ' ὁ μὲν, ἐκεῖθεν
φρικτῶς θεολογίας βυθὸν ἀνέλκει, τὴν
οἰκονομίαν· ὁ δὲ, ἠξιώται μυσταγωγῆσαι ἡμᾶς·
παρίστησι γὰρ τὰς ἀποδείξεις τρανῶς τῆς

Εἵσοδος. Φῶς ἰλαρόν Προκείμενο. (Σελ. 40).
Ἐκτενής. Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία.
(Σελ. 41-44).

Ἀπόστιχα.

Ὡ στό παράδοξο θαῦμα! Ἡ ἀπιστία γέννησε βέβαιη
πίστη· Γιατί ὁ Θωμᾶς, ἂν καὶ εἶπε, ἐὰν δέν δῶ, δέν θά
πιστέψω, ὅμως, ἀφοῦ ψηλάφησε τὴν πλευρά,
θεολογοῦσε, ὅτι αὐτὸς πού πῆρε σάρκα, εἶναι Υἱός τοῦ
Θεοῦ· Τὸν ἀναγνώρισε ὅτι πέθανε σωματικά· κήρυξε
τὸν ἀναστημένο Θεό, καὶ φώναξε μέ δυνατὴ φωνή. Ὁ
Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σ' ἐσένα.

Στίχ. Νά ἐπαινῆσαι τὸν Κύριο, Ἱερουσαλήμ, νά ὑμνεῖς
τὸν Θεό σου, Σιών.

Ὡ στό παράδοξο θαῦμα! Τό χόρτο σώθηκε, μολονότι
ἦλθε σέ ἐπαφή μέ τή φωτιά· Γιατί, βάζοντας ὁ Θωμᾶς τό
χέρι στήν πυρίνη πλευρά τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ,
δέν κάηκε μέ τό ἄγγιγμα· Διότι τῇ δυσπιστίᾳ τῆς ψυχῆς
τῇ μετέβαλε σέ θερμὴ πίστη· Φώναξε ἀπὸ τὰ βάθη τῆς
ψυχῆς· Ἐσὺ εἶσαι ὁ Κύριός μου καὶ Θεός, ὁ ἀναστημένος
ἀπὸ τοὺς νεκρούς, δόξα σ' ἐσένα.

Στίχ. Ἐνίσχυσε ὁ Θεός τοὺς μοχλοὺς ἀσφαλείας τῶν
πυλῶν σου.

Ὡ στό παράδοξο θαῦμα! Ὁ Ἰωάννης ἔπεσε στό
στήθος τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Θωμᾶς καταξιώθηκε,
νά ψηλαφήσει τὴν πλευρά του· Ἀλλά ὁ πρῶτος ἀπὸ ἐκεῖ
ἀνέσυρε μέ ἐκπληκτικὸ τρόπο τό βυθὸ τῆς θεολογίας, τῇ
θείᾳ οἰκονομίᾳ (συγκατάβαση τοῦ Θεοῦ), ὁ δεύτερος
ἀξιώθηκε νά μᾶς μυσταγωγῆσει (νά μᾶς ἀποκαλύψει τά

Ἐγέρσεως αὐτοῦ, ἐκβοῶν· ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνείκαστον τὸ πλήθος τῶν οἰκτιρισμῶν σου· ὅτι ἐμακροθύμησας, ὑπὸ Ἰουδαίων ῥαπιζόμενος, ὑπὸ Ἀποστόλου ψηλαφώμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀθετούντων σε πολυπραγμονούμενος. Πῶς ἐσαρκώθης; πῶς ἐσταυρώθης ὁ ἀναμάρτητος; ἀλλὰ συνέτισον ἡμᾶς, ὡς τὸν Θωμᾶν βοᾶν σοι· ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Νῦν ἀπολύεις.

Νῦν ἀπολύεις τὸν δούλον σου, Δέσποτα, κατὰ τὸ ῥῆμά σου, ἐν εἰρήνῃ, ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτήριόν σου, ὃ ἠτοίμασας κατὰ πρόσωπον πάντων τῶν λαῶν, φῶς εἰς ἀποκάλυψιν ἔθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραήλ.

Τρισάγιον. (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτίκιον.

Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος ἢ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλας, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἢ πάντων ἀνάστασις, πνεῦμα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος. (γ')

Ἀπόλυσις. (Σελ. 36).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

θεϊκά μυστήρια)· Γιατί παρουσιάζει περίτρανα τίς ἀποδείξεις τῆς Ἀναστάσεώς του φωνάζοντας· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σ' ἐσένα.

Δόξα ... Καὶ νῦν ...

Φιλάνθρωπε, τὸ πλήθος τῆς εὐσπλαχνίας σου εἶναι μέγα καὶ ἀδύνατο νὰ ἀπεικονισθεῖ· Διότι ἔδειξες μακροθυμία (ὑπομονή καὶ ἀνοχή), ἐνῶ δεχόσουν ραπίσματα ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, σέ ψηλαφοῦσε ὁ Ἀπόστολος, καὶ σέ ἀμφισβητοῦν αὐτοὶ πού σέ ἀρνοῦνται. Πῶς ἔλαβες σῶμα; πῶς σταυρώθηκες Ἐσύ ὁ ἀναμάρτητος; Ἀλλὰ δός μας σύνεση ὅπως στό Θωμᾶ, νὰ φωνάζουμε σ' ἐσένα· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σ' ἐσένα.

Νῦν ἀπολύεις.

Τώρα ἄφησέ με ἐμένα τὸν δούλο σου, Κύριε, νὰ φύγω εἰρηνικά ἀπὸ τὴ ζωὴ, σύμφωνα μέ τὴν ὑπόσχεσή σου. Διότι εἶδαν τὰ μάτια μου τὴ σωτηρία σου (τόν Μεσσία) πού ἐτοίμασες μπροστά στά μάτια τῶν λαῶν, πού εἶναι φῶς ἀποκαλυπτικό γιὰ τὰ εἰδωλολατρικά ἔθνη, καὶ δόξα γιὰ τὸ λαό σου τὸν Ἰσραήλ.

Τρισάγιο. (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτίκιο.

Ἐνῶ ἦταν σφραγισμένο τὸ μνήμα, ἀνέτειλες ἐσύ ἢ ζωὴ, Χριστέ Θεέ μας· Καὶ ἐνῶ ἦταν κλεισμένες οἱ θύρες, παρουσιάσθηκες στοὺς Μαθητές σου, Ἐσύ ἢ Ἀνάσταση ὄλων, ἀνανεώνοντας μέσα μας μέσῳ αὐτῶν πνεῦμα εἰλικρινείας σύμφωνα μέ τὸ μέγα σου ἔλεος. (γ').

Ἀπόλυση. (Σελ. 36).

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ

<p>ΟΡΘΡΟΣ Προκαταρκτικά. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, πάντοτε, νῦν , καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν. Τρισάγιον. (Σελ. 1-2). Ἅγιος ὁ Θεός, Ἅγιος Ἰσχυρός, Ἅγιος Ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς. (ἐκ γ'). Ἄντι τοῦ Ἁγίου ὁ Θεός... Χριστὸς ἀνέστη... Σελ. 16). Τροπάρια. Σῶσον, Κύριε, τὸν λαόν σου, καὶ εὐλόγησον τὴν κληρονομίαν σου, νίκας τοῖς βασιλεῦσι, κατὰ βαρβάρων δωρούμενος, καὶ τὸ σὸν φυλάττων, διὰ τοῦ Σταυροῦ σου πολίτευμα.</p> <p>Δόξα Πατρὶ καὶ Υἱῷ καὶ Ἁγίῳ Πνεύματι.</p> <p>Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ ἐκουσίως, τῇ ἐπωνύμῳ σου καινῇ πολιτείᾳ, τοὺς οἰκτιρομῶν σου δώρησαι, Χριστέ ὁ Θεός, εὐφρανὸν ἐν τῇ δυνάμει σου, τοὺς πιστοὺς βασιλεῖς ἡμῶν, νίκας χορηγῶν αὐτοῖς, κατὰ τῶν πολεμίων, τὴν συμμαχίαν ἔχοιεν τὴν σὴν, ὄπλον εἰρήνης, ἀήττητον τρόπαιον.</p> <p>Καὶ νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων . Ἀμήν.</p> <p>Προστασία φοβερὰ καὶ ἀκαταίσχυντε, μὴ παρίδης, ἀγαθή, τὰς ἰκεσίας ἡμῶν, πανύμνητε Θεοτόκε, στήριζον ὀρθοδόξων πολιτείαν, σῶζε</p>		<p>ΟΡΘΡΟΣ Προκαταρκτικά. Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Θεός μας πάντοτε. Τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Εἶθε νὰ γίνει ἔτσι. Τρισάγιο. (Σελ. 1-2) Εἶσαι Ἅγιος ὁ Θεός Πατέρας, Ἅγιος δυνατὸς ὁ Υἱός, Ἅγιος ἀθάνατος τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἐλέησέ μας. (Τρίς). Ἄντι τοῦ Ἁγίου ὁ Θεός, Χριστὸς ἀνέστη... (γ'). (Σελ. 16). Τροπάρια. Σῶσε, Κύριε, τὸ λαό σου καὶ εὐλόγησε ἐμᾶς, πού εἴμαστε κληρονομία σου, δωρίζοντας νίκες στοὺς ἄρχοντες μας κατὰ τῶν βαρβάρων, καὶ προστατεύοντας μὲ τὸν Σταυρό σου τὸ δικό σου πολίτευμα (τὸν τρόπο ζωῆς).</p> <p>Δόξα στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα.</p> <p>Ἐσύ πού ὑψώθηκες στό Σταυρό μὲ τὴ θέλησή σου, Χριστέ Θεέ μας, δώρισε τὴν εὐσπλαχνία σου στὴν καινούρια κοινωνία, πού φέρει τὸ ὄνομά σου. Χαροποίησε μὲ τὴ δύναμή σου τοὺς πιστοὺς ἄρχοντες μας παραχωρώντας σ' αὐτούς νίκες κατὰ τῶν ἐχθρῶν. Εἶθε νὰ ἔχουν τὴ δική σου συμμαχία ὡς ὄπλο εἰρήνης, ἀκατανίκητο τρόπαιο (μνημεῖο νίκης).</p> <p>Καὶ τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Προστασία φοβερή, πού δέν ντροπιάζεσαι, μὴ παραβλέψεις, ἀγαθή τίς ἰκεσίες μας, πανύμνητη Μητέρα τοῦ Θεοῦ· στήριξε τὴν κοινωνία τῶν ὀρθοδόξων, σῶζε</p>
--	--	---

οὺς ἐκέλευσας βασιλεύειν, καὶ χορήγει αὐτοῖς οὐρανόθεν τὴν νίκην· διότι ἔτεκες τὸν Θεόν, μόνη εὐλογημένη.

ΔΕΗΣΙΣ

Ἐλέησον ἡμᾶς ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἐλεός σου, δεόμεθά σου, ἐπάκουσον καὶ ἐλέησον.

Κύριε, ἐλέησον (γ').

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τῶν εὐσεβῶν καὶ ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

Ἔτι δεόμεθα ὑπὲρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν (δεῖνος) καὶ πάσης τῆς ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητος.

Ἵτι ἐλεήμων καὶ φιλόνητος Θεὸς ὑπάρχεις, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐν ὀνόματι Κυρίου, εὐλόγησον, Πάτερ.

Δόξα τῇ ἁγίᾳ καὶ ὁμοουσίῳ, καὶ ζωοποιῷ καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι, πάντοτε, νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία (γ').

Κύριε, τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις, καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου (δὶς).

ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ

ΨΑΛΜΟΣ Γ'. (3).

Κύριε τί ἐπληθύνθησαν οἱ θλίβοντές με; πολλοὶ ἐπανίστανται ἐπ' ἐμέ.

Πολλοὶ λέγουσι τῇ ψυχῇ μου· οὐκ ἔστι

αὐτοὺς πού ὄρισες νὰ τὴν κυβερνοῦν, καὶ δίνε σ' αὐτοὺς ἀπὸ τὸν οὐρανὸ τὴ νίκη, διότι γέννησες τὸν Θεὸ μόνη εὐλογημένη.

ΔΕΗΣΗ

Ἐλέησέ μας, Θεέ, σύμφωνα μέ τό μέγα ἔλεός σου, σέ παρακαλοῦμε, ἄκουσέ μας καὶ ἐλέησέ μας.

Κύριε ἐλέησον (γ').

Ἀκόμη σέ παρακαλοῦμε γιά τούς εὐσεβεῖς καὶ ὀρθοδόξους χριστιανούς.

Ἀκόμη παρακαλοῦμε γιά τόν ἀρχιεπίσκοπό μας (.....), καὶ γιά ὅλη τὴ χριστιανικὴ μας ἀδελφότητα.

Διότι εἶσαι ἐλεήμων καὶ φιλόνητος Θεός, καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε τὴ δόξα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Στό ὄνομα τοῦ Κυρίου, εὐλόγησέ μας, πάτερ.

Δόξα στὴν Ἁγία καὶ Ὁμοούσια (τῆς ἴδιας οὐσίας) καὶ Ζωοπάροχη καὶ Ἀδιαιρέτη Τριάδα πάντοτε, τώρα καὶ πάντα καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Δόξα στὸν Ὑψιστο Θεό, καὶ στὴ γῆ νὰ επικρατεῖ εἰρήνη, στοὺς ἀνθρώπους νὰ ἔλθει ἡ θεία χάρη. (Τρίς).

Κύριε, ἄνοιξε τὰ χεῖλη μου, καὶ τότε τό στόμα μου θά ἀναγγέλλει τὸν ὕμνο σου. (Δὶς).

ΕΞΑΨΑΛΜΟΣ

ΨΑΛΜΟΣ Γ'. (3).

Κύριε, γιατί ἐπλήθυναν αὐτοί, πού μέ θλίβουν; Πολλοὶ ξεσηκώθηκαν ἐναντίον μου.

Πολλοὶ λένε στὴν ψυχῇ μου, δέν ὑπάρχει πλέον σω-

<p>σωτηρία αὐτῶ ἐν τῷ Θεῷ αὐτοῦ.</p> <p>Σὺ δὲ Κύριε ἀντιλήπτωρ μου εἶ δόξα μου καὶ ὑψῶν τὴν κεφαλὴν μου.</p> <p>Φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα καὶ ἐπήκουσέ μου ἐξ ὄρους ἁγίου αὐτοῦ.</p> <p>Ἐγὼ δὲ ἐκοιμήθην καὶ ὑπνωσα, ἐξηγέρθην ὅτι Κύριος ἀντιλήψεταιί μου.</p> <p>Οὐ φοβηθήσομαι ἀπὸ μυριάδων λαοῦ τῶν κύκλω συνεπιτιθεμένων μοι.</p> <p>Ἀνάστα, Κύριε, σῶσόν με ὁ Θεός μου Ὅτι σὺ ἐπάταξας πάντας τοὺς ἐχθροῖνόντάς μοι ματαίως, ὀδόντας ἀμαρτωλῶν συνέτριψας.</p> <p>Τοῦ Κυρίου ἡ σωτηρία καὶ ἐπὶ τὸν λαόν σου ἡ εὐλογία σου.</p> <p>(Καὶ πάλιν).</p> <p>Ἐγὼ ἐκοιμήθην καὶ ὑπνωσα· ἐξηγέρθην ὅτι Κύριος ἀντιλήψεταιί μου.</p> <p>ΨΑΛΜΟΣ ΛΖ'. (37).</p> <p>Κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου ἐλέγξης με, μηδὲ τῇ ὀργῇ σου παιδεύσης με.</p> <p>Ὅτι τὰ βέλη σου ἐνεπάγησάν μοι καὶ ἐπεστήριξας ἐπ' ἐμὲ τὴν χειρὰ σου.</p> <p>Οὐκ ἔστιν ἴσσις ἐν τῇ σαρκί μου ἀπὸ προσώπου τῆς ὀργῆς σου, οὐκ ἔστιν εἰρήνη ἐν τοῖς ὀστέοις μου ἀπὸ προσώπου τῶν ἀμαρτιῶν μου.</p>		<p>τηρία γί' αὐτόν ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ του.</p> <p>Ἐσὺ ὁμως, Κύριε, εἶσαι προστάτης μου, εἶσαι δόξα μου, πού με βοηθᾷς, νά σηκώσω περήφανα τό κεφάλι μου.</p> <p>(Πολλές φορές) ἔκραξα μέ δυνατή φωνή πρὸς τόν Κύριο καί μέ ἄκουσε ἀπό τό ἅγιο ὄρος του, (ὅπου εἶναι ὁ ναός του).</p> <p>Γί' αὐτό κι ἐγὼ ἔπεσα καὶ κοιμήθηκα ἡσυχος, σηκώθηκα αἰσιόδοξος, γιατί ὁ Κύριος θά μέ προστατεύσει.</p> <p>Δέν θά φοβηθῶ ἀπό μυριάδες ἀνθρώπων, πού ὀρμοῦν γύρω-γύρω ἐναντίον μου.</p> <p>Σήκω, Κύριε, σῶσε με, Θεέ μου.</p> <p>Γιατί Ἐσὺ ὡς τώρα, ἔχεις συντρίψει, ὅσους μέ ἐχθρεύονται ἄδικα, Ἐσὺ ἔχεις συντρίψει τά δόντια τῶν ἀμαρτωλῶν.</p> <p>Ἀπό σένα τόν Κύριο, περιμένω τή σωτηρία, καί στό λαό σου, νά ἔλθει ἡ εὐλογία σου.</p> <p>(Καὶ πάλι).</p> <p>Ἐγὼ ἔπεσα καὶ κοιμήθηκα, σηκώθηκα σίγουρος, ὅτι ὁ Κύριος θά μέ προστατεύσει.</p> <p>ΨΑΛΜΟΣ ΛΖ'. (37).</p> <p>Κύριε, μὴ μέ ἐλέγξεις μέ τό θυμό σου, μήτε νά μέ παιδεύσεις μέ τήν ὀργή σου.</p> <p>Διότι τά βέλη (τῶν δοκιμασιῶν) σου ἔχουν καρφωθεῖ στό σῶμα μου, καί ἄφησες νά πέσει βαρὺ τό χέρι σου ἐπάνω μου.</p> <p>Δέν ὑπάρχει θεραπεία στό σῶμα μου ἐξ αἰτίας τῆς δικαίας ὀργῆς σου. Δέν ὑπάρχει εἰρήνη στά ὀστά μου ἐξ αἰτίας τῶν ἀμαρτιῶν μου.</p>
--	--	--

<p>Ὅτι αἱ ἀνομίαι μου ὑπερῆραν τὴν κεφαλὴν μου, ὡσεὶ φορτίον βαρὺ ἐβαρύνθησαν ἐπ' ἐμέ.</p> <p>Προσώζεσαν καὶ ἐσάπησαν οἱ μῶλωπές μου ἀπὸ προσώπου τῆς ἀφροσύνης μου.</p> <p>Ἐταλαιπώρησα καὶ κατεκάμφθην ἕως τέλους, ὅλην τὴν ἡμέραν σκυθρωπάζων ἐπορευόμην.</p> <p>Ὅτι αἱ ψοαὶ μου ἐπλήσθησαν ἐμπαιγμῶν καὶ οὐκ ἔστιν ἴσσις ἐν τῇ σαρκί μου.</p> <p>Ἐκακώθην καὶ ἐταπεινώθην ἕως σφόδρα ὠρούμην ἀπὸ στεναγμοῦ τῆς καρδίας μου.</p> <p>Κύριε, ἐναντίον σου πᾶσα ἡ ἐπιθυμία μου καὶ ὁ στεναγμός μου ἀπὸ σοῦ οὐκ ἀπεκρῦβη.</p> <p>Ἡ καρδία μου ἐταράχθη, ἐγκατέλιπέ με ἡ ἰσχὺς μου καὶ τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου καὶ αὐτὸ οὐκ ἔστι μετ' ἐμοῦ.</p> <p>Οἱ φίλοι μου καὶ οἱ πλησίον μου ἐξ ἐναντίας μου ἠγγισαν καὶ ἔστησαν καὶ οἱ ἔγγιστά μου ἀπὸ μακρόθεν ἔστησαν.</p> <p>Καὶ ἐξεβιάζοντο οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν μου καὶ οἱ ζητοῦντες τὰ κακά μοι ἐλάλησαν ματαιότητος καὶ δολιότητος ὅλην τὴν ἡμέραν ἐμελέτησαν.</p> <p>Ἐγὼ δὲ ὡσεὶ κωφὸς οὐκ ἤκουον, καὶ ὡσεὶ ἄλαλος οὐκ ἀνοίγων τὸ στόμα αὐτοῦ.</p> <p>Καὶ ἐγενόμην ὡσεὶ ἄνθρωπος οὐκ ἀκούων καὶ</p>		<p>Διότι οἱ ἀνομίες μου ὑψώθηκαν ἐπάνω ἀπὸ τὴν κεφαλὴν μου, ὡς βαρὺ φορτίο ἔπεσαν ἐπάνω μου</p> <p>Βρώμησαν καὶ σάπισαν τὰ τραύματά μου ἀπὸ τὴν ἀπερισκεψία μου.</p> <p>Ταλαιπωρήθηκα καὶ ἔχω καταβληθεῖ τελείως. Ὅλη τὴν ἡμέρα περιφέρομαι σκυθρωπός (λυπημένος).</p> <p>Διότι τὰ νεφρά μου γέμισαν ἀπὸ ἀηδῆ πράγματα, καὶ δὲν ὑπάρχει θεραπεία γιὰ τὸ σῶμα μου.</p> <p>Κακοπάθησα κι ἐξευτελίσθηκα ὑπερβολικά, ἔβγαζα στεναγμούς ἀπὸ τὴν καρδιά μου (σαν βρυχηθμούς λεόντων).</p> <p>Κύριε, μπροστά σου εἶναι ὀλοφάνερη ὅλη ἡ ἐπιθυμία μου γιὰ σωτηρία, καὶ ὁ στεναγμός μου δὲν ἔμεινε κρυμμένος ἀπὸ σένα.</p> <p>Ἡ καρδία μου εἶναι ταραγμένη. Μὲ ἐγκατέλειψε ἡ δύναμή μου, καὶ τὸ φῶς τῶν ματιῶν μου δὲν εἶναι πλέον μαζί μου.</p> <p>Οἱ φίλοι μου καὶ οἱ πλησίον μου ἐπλησίασαν καὶ στάθηκαν ἀπέναντί μου σὲ ἀπόσταση, καὶ οἱ πλησιέστεροι ἀπὸ τοὺς δικούς μου στάθηκαν μακριά.</p> <p>Καὶ μοῦ φέρονταν μέ βιαιότητα, αὐτοὶ πού ζητοῦσαν τὸν θάνατό μου, καὶ ὅσοι ἤθελαν τὸ κακό μου, ἔλεγαν λόγια συκοφαντικά καὶ μελετοῦσαν εἰς βᾶρος μου σχέδια ὀλέθρια.</p> <p>Ἐγὼ ὁμως ὡς κουφός δὲν ἄκουα, καὶ ἔμενα ἀμίλητος, χωρὶς νὰ ἀνοίγω τὸ στόμα μου.</p> <p>Καὶ ἔγινα ὡς ἄνθρωπος, πού δὲν ἀκούει καὶ δὲν</p>
--	--	--

οὐκ ἔχων ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ ἑλεγμούς.

Ἵτι ἐπὶ σοὶ Κύριε ἤλπισα, σὺ εἰσακούσῃ Κύριε ὁ Θεός μου.

Ἵτι εἶπον· μήποτε ἐπιχαρῶσί μοι οἱ ἐχθροί μου καὶ ἐν τῷ σαλευθῆναι πόδας μου ἐπ' ἐμὲ ἐμεγαλορρημόνησαν.

Ἵτι ἐγὼ εἰς μάλιστα εἶμιος καὶ ἡ ἀληθῶν μου ἐνώπιόν μου ἐστι διὰ παντός.

Ἵτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ ἀναγγελῶ καὶ μεριμνήσω ὑπὲρ τῆς μαρτίας μου.

Οἱ δὲ ἐχθροί μου ζῶσι καὶ κεκραταίωται ὑπὲρ ἐμὲ καὶ ἐπληθύνθησαν οἱ μισοῦντές με ἀδίκως.

Οἱ ἀνταποδιδόντες μοι κακὰ ἀντὶ ἀγαθῶν ἐνδιέβαλλον με ἐπεὶ κατεδίωκον δικαιοσύνην.

Μὴ ἐγκαταλίπῃς με, Κύριε ὁ Θεός μου, μὴ ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ.

Πρόσχευ εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύριε τῆς σωτηρίας μου .

Καὶ πάλιν).

Μὴ ἐγκαταλίπῃς με, Κύριε ὁ Θεός μου, μὴ ἀποστῆς ἀπ' ἐμοῦ. Πρόσχευ εἰς τὴν βοήθειάν μου, Κύριε τῆς σωτηρίας μου.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΒ'. (62).

Ὁ Θεός ὁ Θεός μου, πρὸς σὲ ὀρθρίζω· ἐδίψησέ σε ἡ ψυχὴ μου, ποσαπλῶς σοι ἡ σὰρξ μου ἐν γῆ

ἔχει στό στόμα του λόγια ἐλεγκτικά (ἀποστομωτικά).

Διότι σ' ἐσένα, Κύριε, ἔχω τὴν ἐλπίδα μου, Ἐσύ θὰ μὲ ἀκούσεις, Κύριε καὶ Θεέ μου.

Διότι εἶπα· Νὰ μὴ χαροῦν ποτέ μὲ μοχθηρία σέ βάρους μου οἱ ἐχθροί μου, καὶ νὰ μὴ μιλοῦν μὲ κομπασμό, ὅταν τρικλίζουν τὰ πόδια μου ἀπὸ τίς θλίψεις.

Διότι ἐγὼ εἶμαι εἶμιος, νὰ ὑποστῶ τίς τιμωρίες σου (σαν μαστίγιο) γιὰ τίς ἀμαρτίες μου, καὶ ὁ φοβερός πόνος γιὰ τὴν πτώση μου βρίσκεται διαρκῶς ἐμπρὸς μου.

Διότι ἐγὼ θὰ ἐξομολογηθῶ τὴν ἀνομία μου, καὶ θὰ φροντίσω νὰ ἀπαλλαγῶ ἀπὸ τὴν ἐνοχὴ τῆς ἀμαρτίας μου.

Οἱ ἐχθροί μου ὅμως εἶναι ὑγιεῖς, καὶ εἶναι ἰσχυρότεροι ἀπὸ μένα, καὶ πολλαπλασιάσθησαν αὐτοὶ πού μὲ μισοῦν ἄδικο.

Αὐτοὶ πού μου ἀνταπέδιδαν κακὰ ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν (πού ἔκανα), μὲ συκοφαντοῦσαν, διότι ἐπεδίωκα τὴν καλοσύνη.

Μὴ μὲ ἐγκαταλείψεις, Κύριε καὶ Θεέ μου, μὴν ἀπομακρυνθεῖς ἀπὸ μένα.

Σπεῦσε σέ βοήθειά μου, Κύριε, πού εἶσαι ἡ σωτηρία μου.

(Καὶ πάλιν).

Μὴ μὲ ἐγκαταλείψεις, Κύριε καὶ Θεέ μου, μὴν ἀπομακρυνθεῖς ἀπὸ μένα. Σπεῦσε σέ βοήθειά μου, Κύριε, Ἐσύ πού εἶσαι ἡ σωτηρία μου.

ΨΑΛΜΟΣ ΕΒ'. (62).

Θεέ μου, Θεέ μου, σ' ἐσένα προσεύχομαι ἀπὸ τὰ χαράματα. Σέ διψᾷ ἡ ψυχὴ μου. Πόσες φορές σέ ποθοῦν

ἐρήμῳ καὶ ἀβάτῳ καὶ ἀνύδρῳ.

Οὕτως ἐν τῷ ἁγίῳ ὤφθην σοι τοῦ ἰδεῖν τὴν δύναμίν σου καὶ τὴν δόξαν σου.

Ὅτι κρεῖσσον τὸ ἔλεός σου ὑπὲρ ζωᾶς τὰ χεῖλη μου ἐπαινέσουσί σε.

Οὕτως εὐλογήσω σὲ ἐν τῇ ζωῇ μου καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀρῶ τὰς χεῖράς μου.

Ὡς ἐκ στέατος καὶ πιότητος ἐμπλησθεῖ ἡ ψυχὴ μου καὶ χεῖλη ἀγαλλιάσεως αἰνέσει τὸ στόμα μου.

Εἰ ἐμνημόνευόν σου ἐπὶ τῆς στρωμνῆς μου, ἐν τοῖς ὄρθροισ ἐμελέτων εἰς σὲ.

Ὅτι ἐγενήθης βοηθός μου καὶ ἐν τῇ σκέπη τῶν πτερυγῶν σου ἀγαλλιάσομαι.

Ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω σου, ἐμοῦ δὲ ἀντελάβετο ἡ δεξιὰ σου.

Αὐτοὶ δὲ εἰς μάτην ἐζήτησαν τὴν ψυχὴν μου, εἰσελεύσονται εἰς τὰ κατώτατα τῆς γῆς, παραδοθήσονται εἰς χεῖρας ῥομφαίας μερίδες ἀλωπέκων ἔσσονται.

Ὁ δὲ βασιλεὺς εὐφρανθήσεται ἐπὶ τῷ Θεῷ, ἐπαινεθήσεται πᾶς ὁ ὀμνύων ἐν αὐτῷ, ὅτι ἐνεφράγη στόμα λαλούντων ἄδικα.

(Καὶ πάλιν).

καὶ οἱ σωματικές μου αἰσθήσεις σ' αὐτῇ τῇ γῇ, τὴν ἔρημη καὶ ἀδιάβατη καὶ κατάξηρη.

Γι' αὐτὸ παρουσιάσθηκα στὸν ἅγιο Ναὸ σου, γιὰ νὰ δῶ τὴ δύναμή σου καὶ τὴ δόξα σου.

Διότι τὸ ἔλεός σου εἶναι ἀνώτερο ἀπὸ πολλές ζωές. Τὰ χεῖλη μου θὰ σέ ὑμνοῦν.

Ἔτσι θὰ σέ δοξολογῶ σέ ὅλη τὴ ζωὴ μου, καὶ στὸ ὄνομά σου θὰ ὑψώνω τὰ χέρια μου.

Θὰ χορταίνει ἡ ψυχὴ μου μέ τὴν προσευχή, ὅπως ὅταν τρώγω λιπαρὰ καὶ νόστιμα φαγητά. Μέ χεῖλη γεμάτα ἀγαλλίαση θὰ σέ ὑμνεῖ τὸ στόμα μου.

Ὅταν θὰ σέ θυμᾶμαι, καθὼς θὰ πέφτω στὸ στρῶμα μου, τότε τὰ χαράματα ξυπνώντας θὰ μελετῶ καὶ θὰ ὑμνῶ τὰ μεγαλεῖα σου.

Διότι ὑπῆρξες πάντα βοηθός μου, καὶ γι' αὐτὸ θὰ αἰσθάνομαι ἀγαλλίαση κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τῶν πτερυγῶν σου (τῶν φτερῶν σου).

Ἡ ψυχὴ μου εἶναι προσκολλημένη σ' ἐσένα, καὶ μέ προστατεύει πάντοτε τὸ δεξί σου χέρι.

Αὐτοὶ πού μέ πολεμοῦν, μάταια ζητοῦν τὴν ψυχὴ μου (τὸ θάνατό μου). Θὰ πεθάνουν οἱ ἴδιοι καὶ θὰ κατεβοῦν στὰ βάθη τῆς γῆς (στὸν τάφο). Θὰ παραδοθοῦν σέ φονικά χέρια, θὰ γίνουν τροφὴ τῶν ἀλεπούδων.

Ὁ Βασιλιάς ὅμως (ὁ Δαυῖδ καὶ ὁ κάθε πιστός) θὰ χαρεῖ μέ τὴ χαρὰ πού τοῦ δίνει ὁ Θεός. Θὰ δοξασθεῖ καθένας πού ἐμπιστεύεται σ' αὐτόν, διότι θὰ φραγεῖ (θὰ κλεισθεῖ) τὸ στόμα αὐτῶν, πού λένε ἀδικίες καὶ ψέματα. (Καὶ πάλι).

Ἐν τοῖς ὄρθροις ἐμελέτων εἰς σέ· ὅτι ἐγενήθης βοηθός μου καὶ ἐν τῇ σκέπη τῶν πτερύγων σου ἀγαλλιάσομαι.

Ἐκολλήθη ἡ ψυχὴ μου ὀπίσω σου, ἐμοῦ δὲ ἀντελάβετο ἡ δεξιὰ σου.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀλληλούια, (γ'). Δόξα σοι ὁ Θεὸς (γ').

Κύριε, ἐλέησον (γ').

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ψαλμὸς ΠΖ'. (87).

Κύριε ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου ἡμέρας ἐκέκραξα καὶ ἐν νυκτὶ ἐναντίον σου.

Εἰσελθέτω ἐνώπιόν σου ἡ προσευχή μου, κλῖνον τὸ οὖς σου εἰς τὴν δέησίν μου.

Ὅτι ἐπλήσθη κακῶν ἡ ψυχὴ μου καὶ ἡ ζωὴ μου τῷ ἄδῃ ἤγγισε.

Προσελογίσθην μετὰ τῶν καταβαινόντων εἰς λάκκον, ἐγενήθην ὡς ἄνθρωπος ἀβοήθητος ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος.

Ὡσεὶ τραυματῖαι καθεύδοντες ἐν τάφῳ ὧν οὐκ ἐμνήσθης ἔτι, καὶ αὐτοὶ ἐκ τῆς χειρὸς σου ἀπώσθησαν.

Ἐθεντό με ἐν λάκκῳ κατωτάτῳ, ἐν σκοτεινοῖς καὶ ἐν σκιᾷ θανάτου.

Ἐπ' ἐμὲ ἐπεστηρίχθη ὁ θυμὸς σου καὶ πάντας τοὺς μετεωρισμούς σου ἐπήγαγες ἐπ' ἐμὲ.

Τὰ χαράματα ξυπνώντας θά μελετῶ καὶ θά ὑμνῶ τὰ μεγαλεῖα σου, διότι ὑπῆρξες πάντα βοηθός μου, γι' αὐτό θά αισθάνομαι πάντα ἀγαλλίαση κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τῶν πτερύγων (τῶν φτερῶν) σου.

Ἡ ψυχὴ μου εἶναι προσκολλημένη σ' ἐσένα, καὶ μέ προστατεύει πάντα τὸ δεξί σου χέρι.

Δόξα ... Καὶ νῦν ...

Ἀλληλούια (γ'). Δόξα σοι ὁ Θεός. (Τρίς).

Κύριε, ἐλέησον. (Τρίς).

Δόξα ... Καὶ νῦν...

ΨΑΛΜΟΣ ΠΖ'. (87).

Κύριε καὶ Θεέ, τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρα καὶ νύχτα ἔκραξα ἐμπρός σου.

Ἄς ἔλθει σ' ἐσένα ἡ προσευχή μου. Στρέψε τὸ αὐτί σου στὰ λόγια τῆς δεήσεώς μου.

Διότι πλημμύρισε ἡ ψυχὴ μου ἀπὸ συμφορῆς, καὶ ἡ ζωὴ μου πλησίασε στό χεῖλος τοῦ ἄδῃ.

Θεωροῦμαι ὅμοιος μέ αὐτοὺς πού κατεβαίνουν στόν τάφο. Κατήνησα ὡς ἄνθρωπος ἀβοήθητος, ἐγκαταλελειμμένος ἀνάμεσα στοὺς νεκρούς.

Ὅπως οἱ θανάσιμα τραυματισμένοι, πού κοιμοῦνται στόν τάφο, τοὺς ὁποίους δέν τοὺς μνημονεύεις πλέον μεταξύ τῶν ζωντανῶν, καὶ οἱ ὅποιοι ἀπωθήθηκαν ἀπὸ τὸ χέρι σου.

(Οἱ συμφορῆς μου) μ' ἐβύθισαν στό βαθύτατο λάκκο τοῦ ἄδῃ, στό σκοτάδι καὶ στή σκιά τοῦ θανάτου.

Ἐπάνω μου ἔπεσε βαρὺς ὁ θυμὸς σου, καὶ ὅλα τὰ κύματα τῆς ὀργῆς σου τὰ ἄφησες, νά ξεσπάσουν ἐπάνω μου.

<p>Ἐμάκρυνας τοὺς γνωστούς μου ἀπ' ἐμοῦ, ἔθεντό με βδέλυγμα ἑαυτοῖς· Παρεδόθην καὶ οὐκ ἐξεπορευόμην, οἱ ὀφθαλμοί μου ἠσθένησαν ἀπὸ πτωχείας·</p> <p>Ἐκέκραξα πρὸς σὲ Κύριε ὅλην τὴν ἡμέραν διεπέτασα πρὸς σὲ τὰς χειράς μου. Μὴ τοῖς νεκροῖς ποιήσεις θαυμάσια ἢ ἰατροὶ ἀναστήσουσι καὶ ἐξομολογήσονται σοι;</p> <p>Μὴ διηγῆσεται τις ἐν τῷ τάφῳ τὸ ἔλεός σου, καὶ τὴν ἀλήθειάν σου ἐν τῇ ἀπωλείᾳ;</p> <p>Μὴ γνωσθήσεται ἐν τῷ σκότει τὰ θαυμάσιά σου, καὶ ἡ δικαιοσύνη σου ἐν γῆ ἐπιλελησμένη;</p> <p>Κἀγὼ πρὸς σὲ, Κύριε, ἐκέκραξα καὶ τὸ πρωῒ ἢ προσευχή μου προφθάσει σε. Ἵνα τί Κύριε ἀπωθῆ τὴν ψυχὴν μου, ἀποστρέφεις τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ; Πτωχός εἰμι ἐγὼ καὶ ἐν κόποις ἐκ νεότητός μου, ὑψωθείς δὲ ἐταπεινώθην καὶ ἐξηπορήθην.</p> <p>Ἐπ' ἐμὲ διῆλθον αἱ ὄργαι σου, οἱ φοβερισμοί σου ἐξετάραξάν με. Ἐκύκλωσάν με ὡσεὶ ὕδωρ, ὅλην τὴν ἡμέραν περιέσχον με ἅμα. Ἐμάκρυνας ἀπ' ἐμοῦ φίλον καὶ πλησίον καὶ</p>		<p>Ἀπομάκρυνες τοὺς γνωστούς μου ἀπὸ μένα. Μὲ σιχάθηκαν καὶ μὲ ἀηδίασαν. Παραδόθηκα (στὴ δυστυχία), καὶ δὲν μπορῶ νὰ ἀπαλλαγῶ. Τὰ μάτια μου ἐξασθένησαν ἀπὸ τίς ταλαιπωρίες. Ἐκραξα σ' ἐσένα, Κύριε, ὅλη τὴν ἡμέρα. Σ' ἐσένα ἄπλωσα ἰκετευτικά τὰ χέρια μου. (Βοήθησέ με, Κύριε, πρὶν πεθάνω). Διότι, μήπως θὰ δείξεις τὰ θαυμάσια ἔργα σου στοὺς νεκρούς, καὶ σ' ἐμένα, ὅταν πεθάνω; Ἢ μήπως οἱ ἰατροὶ θὰ μπορέσουν νὰ ἀναστήσουν τοὺς νεκρούς, γιὰ νὰ σὲ δοξολογήσουν; Μήπως εἶναι δυνατό, νὰ διηγηθεῖ κανεὶς τὸ ἔλεός σου, ὅταν εἶναι στὸν τάφο, καὶ τὴν ἀλήθειά σου, ὅταν εἶναι στὴν ἀπώλεια (στὸν ἄδη); Μήπως εἶναι δυνατό νὰ γίνουν γνωστά τὰ θαυμάσια ἔργα σου στό σκοτάδι, καὶ τὰ ἔργα τῆς δικαιοσύνης σου στὴ λησμονημένη χώρα τῶν νεκρῶν; Γι' αὐτό κι ἐγὼ, Κύριε, ὅλη τὴ νύχτα ἔκραξα σ' ἐσένα, καὶ τὸ πρωῒ θὰ σὲ προφθάσει ἢ προσευχή μου. Γιατί, Κύριε, ἀπωθεῖς τὴν ψυχὴ μου, καὶ γυρίζεις μὲ ἀποστροφή τὸ πρόσωπό σου ἀπὸ μένα; Ἐγὼ εἶμαι φτωχός, καὶ ἔζησα μέσα σὲ κόπους ἀπὸ τὴ νεότητά μου. Ἐνῶ ὑψώθηκα λίγο (ὕλικά καὶ κοινωνικά), ταπεινώθηκα καὶ ἔφθασα σὲ ἀπόγνωση. Ἀπὸ ἐπάνω μου ἐπέρασαν οἱ ὀργές σου. Οἱ φοβερισμοί σου μὲ συγκλόνησαν. Μὲ περικύκλωσαν ὡς νερό ὅλη τὴν ἡμέρα, καὶ μὲ ἔσφιξαν συγχρόνως ἀπὸ παντοῦ. Ἀπομάκρυνες ἀπὸ μένα κάθε φίλο καὶ γείτονα, καὶ</p>
--	--	---

τούς γνωστούς μου ἀπὸ ταλαιπωρίας.
 (Καὶ πάλιν).
 Κύριε ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου, ἡμέρας
 ἐκέκραξα καὶ ἐν νυκτὶ ἐναντίον σου.
 Εἰσελθέτω ἐνώπιόν σου ἡ προσευχή μου
 κλῖνον τὸ οὖς σου εἰς τὴν δέησίν μου.
 ΨΑΛΜΟΣ ΡΒ'. (102).
 Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ πάντα
 τὰ ἐντός μου τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.
 Εὐλόγει, ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον, καὶ μὴ
 ἐπιλανθάνου πάσας τὰς ἀνταποδόσεις αὐτοῦ.
 Τὸν εὐΐλατεύοντα πάσας τὰς ἀνομίας σου,
 τὸν ἰώμενον πάσας τὰς νόσους σου.

 Τὸν λυτρούμενον ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν σου,
 τὸν στεφανοῦντά σε ἐν ἐλέει καὶ οἰκτιρμοῖς.

 Τὸν ἐμπιπλῶντα ἐν ἀγαθοῖς τὴν ἐπιθυμίαν
 σου, ἀνακαινισθήσεται ὡς ἀετοῦ ἡ νεότης σου.
 Ποιῶν ἐλεημοσύνας ὁ Κύριος, καὶ κρῖμα
 πᾶσι τοῖς ἀδικουμένοις.
 Ἐγνώρισε τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ τῷ Μωϋσῇ, τοῖς
 υἱοῖς Ἰσραὴλ τὰ θελήματα αὐτοῦ.
 Οἰκτίρμων καὶ ἐλεήμων ὁ Κύριος,
 μακρόθυμος καὶ πολυέλεος, οὐκ εἰς τέλος
 ὀργισθήσεται, οὐδὲ εἰς τὸν αἰῶνα μηνιεῖ.
 Οὐ κατὰ τὰς ἀνομίας ἡμῶν ἐποίησεν ἡμῖν,
 οὐδὲ κατὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν.
 Ὅτι κατὰ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆς γῆς,

τούς γνωστούς μου ἐξ αἰτίας τῆς ταλαιπωρίας μου.
 (Καὶ πάλιν).
 Κύριε καὶ Θεέ καὶ Σωτήρα μου, κάθε μέρα κράζω
 καὶ κάθε νύχτα στέκομαι ὀρθὸς ἐμπρὸς σου.
 Ἄς ἔλθει σ' ἐσένα ἡ προσευχή μου, στρέψε τὸ αὐτί
 σου στὰ λόγια τῆς δεήσεώς μου.
 ΨΑΛΜΟΣ ΡΒ'. (102).
 Δοξολόγει, ψυχὴ μου, τὸν Κύριο, καὶ ὅλος ὁ
 ἐσωτερικὸς μου κόσμος τὸ ἅγιον ὄνομά του.
 Δοξολόγει, ψυχὴ μου, τὸν Κύριο, καὶ μὴ λησμονεῖς
 ὅλες τίς εὐεργεσίες του.
 Αὐτόν ὁ ὁποῖος συγχωρεῖ σπλαχνικὰ ὅλες τίς
 ἀνομίες σου, αὐτόν ὁ ὁποῖος θεραπεύει ὅλες τίς
 ἀσθένειές σου.
 Αὐτόν ὁ ὁποῖος λυτρώνει τὴ ζωὴ σου ἀπὸ τῆ φθορά,
 αὐτόν ὁ ὁποῖος σέ στεφανώνει μὲ τὸ ἔλεος καὶ τὴν
 εὐσπλαχνία του.
 Αὐτόν πού γεμίζει μὲ ἀγαθὰ τοὺς εὐγενεῖς πόθους
 σου, ὥστε νὰ ἀνανεωθεῖ ἡ νεότητά σου ὅπως τοῦ ἀετοῦ.
 Ὁ Κύριος εἶναι, πού κάνει ἔργα ἐλέους, καὶ ἀποδίδει
 δικαιοσύνη σέ ὅλους, ὅσοι ἀδικοῦνται.
 Αὐτός ἔκανε γνωστούς τοὺς νόμους του στὸν
 Μωϋσῇ, καὶ τὰ θελήματά του στοὺς Ἰσραηλίτες.
 Ὁ Κύριος εἶναι σπλαχνικὸς καὶ ἐλεήμων, μεγαλό-
 ψυχος καὶ πολυέλεος. Δέν ὀργίζεται τελειωτικά, ὥστε
 νὰ μᾶς καταστρέψει, οὔτε κρατᾶ αἰῶνια τὴν ὀργή του.
 Δέν μᾶς τιμωρεῖ ἀνάλογα μὲ τίς ἀνομίες μας, οὔτε
 μᾶς ἀνταποδίδει ἀνάλογα μὲ τίς ἁμαρτίες μας.
 Διότι σύμφωνα μὲ τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τῆ

ἐκραταίωσε Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν.

Καθόσον ἀπέχουσιν ἀνατολαὶ ἀπὸ δυσμῶν, ἐμάκρυνεν ἀφ' ἡμῶν τὰς ἀνομίας ἡμῶν.

Καθὼς οἰκτεῖρει πατὴρ υἱούς, ὠκτείρησε Κύριος τοὺς φοβουμένους αὐτόν, ὅτι αὐτὸς ἔγνω τὸ πλάσμα ἡμῶν, ἐμνήσθη ὅτι χοῦς ἐσμέν.

Ἄνθρωπος, ὡσεὶ χόρτος αἱ ἡμέραι αὐτοῦ, ὡσεὶ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, οὕτως ἐξανθήσει.

Ὅτι πνεῦμα διήλθεν ἐν αὐτῷ, καὶ οὐχ ὑπάρξει, καὶ οὐκ ἐπιγνώσεται ἔτι τὸν τόπον αὐτοῦ.

Τὸ δὲ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἀπὸ τοῦ αἰῶνος, καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος ἐπὶ τοὺς φοβουμένους αὐτόν.

Καὶ ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ ἐπὶ υἱοῖς υἱῶν, τοῖς φυλάσσουσι τὴν διαθήκην αὐτοῦ, καὶ μεμνημένοις τῶν ἐντολῶν αὐτοῦ τοῦ ποιῆσαι αὐτάς.

Κύριος ἐν τῷ οὐρανῷ ἠτοίμασε τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἡ βασιλεία αὐτοῦ πάντων δεσπόζει.

Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντες οἱ Ἄγγελοι αὐτοῦ, δυνατοὶ ἰσχύϊ, ποιοῦντες τὸν λόγον αὐτοῦ, τοῦ ἀκοῦσαι τῆς φωνῆς τῶν λόγων αὐτοῦ.

Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πᾶσαι αἱ δυνάμεις αὐτοῦ, λειτουργοὶ αὐτοῦ, οἱ ποιοῦντες τὸ θέλημα

γῆ, κρατᾶ ὁ Θεὸς δυνατό τὸ ἔλεός του, πρὸς ἐκείνους, πού τὸν εὐλαβοῦνται.

Ὅσο ἀπέχει ἡ ἀνατολή ἀπὸ τῆ δύσης, τόσο ἀπομάκρυνε ἀπὸ μᾶς τίς ἀνομίες μας.

Καθὼς σπλαχνίζεται ὁ Πατέρας τὰ παιδιά του, ἔτσι σπλαχνίζεται ὁ Κύριος αὐτούς, πού τὸν εὐλαβοῦνται· Διότι αὐτὸς γνωρίζει πῶς πλασθήκαμε, καὶ ἔχει κατὰ νοῦν, ὅτι εἴμαστε χῶμα.

Οἱ ἡμέρες τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ὅπως τὸ χόρτο. Ὅπως τὸ ἄνθος τοῦ ἀγροῦ ἔτσι ἀνθίζει (φαίνεται) γιὰ λίγο.

Διότι, ἂν περάσει ἀπὸ ἐπάνω του καυστικός ἄνεμος, δέν μπορεῖ νὰ μείνει στὴν ὑπαρξη, καὶ δέν θὰ γνωρίζει πλέον κανεὶς οὔτε τὸν τόπο του.

Ἡ εὐσπλαχνία ὅμως τοῦ Κυρίου ἀπλώνεται αἰώνια σ' αὐτούς πού τὸν εὐλαβοῦνται.

Καὶ ἡ δικαιοσύνη του παραμένει φρουρός στοὺς ἀπογόνους τους, σ' αὐτούς οἱ ὁποῖοι ἐφαρμόζουν τὸ Νόμο του, καὶ ἔχουν κατὰ νοῦν τίς ἐντολές του, ὥστε νὰ τίς τηροῦν.

Ὁ Κύριος ἔχει ἔτοιμο τὸ θρόνο του ψηλά στὸν οὐρανό, καὶ ἡ Βασιλεία του κυριαρχεῖ σὲ ὀλόκληρο τὸ σύμπαν.

Δοξολογεῖτε τὸν Κύριο ὅλοι οἱ Ἄγγελοί του, πού εἴσθε πανίσχυροι, καὶ ἐκτελεῖτε τὸ πρόσταγμά του, δηλαδή ἀκοῦτε τίς διαταγές του, καὶ πράττετε τὰ λόγια του.

Δοξολογεῖτε τὸν Κύριο ὅλες οἱ οὐράνιες δυνάμεις, οἱ λειτουργοὶ του (οἱ ὑπηρέτες του), οἱ ὁποῖοι τηρεῖτε τὸ

αὐτοῦ.

Εὐλογεῖτε τὸν Κύριον, πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ,
ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ, εὐλόγει, ἡ
ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

(Καὶ πάλιν).

Ἐν παντὶ τόπῳ τῆς δεσποτείας αὐτοῦ εὐλόγει,
ἡ ψυχὴ μου, τὸν Κύριον.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΜΒ'. (142).

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου,
ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου,
εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου.

Καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου
σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν.

Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου,
ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου·

Ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος καὶ
ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, ἐν ἐμοὶ
ἐταράχθη ἡ καρδιά μου.

Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων, ἐμελέτησα ἐν
πᾶσι τοῖς ἔργοις σου, ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου
ἐμελέτων.

Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου, ἡ ψυχὴ
μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι.

Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ
πνεῦμά μου·

Μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ'
ἐμοῦ, καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς

θέλημά του.

Δοξολογεῖτε τὸν Κύριο ὅλα τὰ ἔργα του σέ κάθε τό-
πο τῆς κυριαρχίας του· Δοξολόγει, ψυχὴ μου, τὸν Κύ-
ριο.

(Καὶ πάλιν).

Σέ κάθε τόπο τῆς κυριαρχίας του Δοξολόγει, ψυχὴ
μου, τὸν Κύριο.

ΨΑΛΜΟΣ ΡΜΒ'. (142).

Κύριε, εἰσάκουσε τὴν προσευχή μου, δέξου στ' αὐτιά
σου τὴν δέησή μου στό ὄνομα τῆς ἀξιοπιστίας σου,
εἰσάκουσέ με ἐν ὀνόματι τῆς δικαιοσύνης σου.

Μὴ θελήσεις ὅμως, νά προχωρήσεις σέ αὐστηρή
κρίση γιὰ μένα τό δούλο σου, διότι εἶναι ἀδύνατο νά
δικαιωθεῖ ἐμπρός σου κάθε ζωντανός.

(Ἄκουσέ με). Διότι ὁ ἐχθρὸς κατεδίωξε τὴν ψυχὴ
μου, ἐξετέλισε μέχρι τό χῶμα τῆ ζωὴ μου.

Μέ ὀδήγησε μέχρι τό σκοτεινό ἄδη, ὅπου βρίσκον-
ται ἀπό αἰῶνες οἱ νεκροί, ἔπεσε σέ κατάθλιψη τό
πνεῦμα μου, μέσα μου εἶναι ταραγμένη διαρκῶς ἡ καρ-
διά μου.

(Σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση) θυμήθηκα ἡμέρες παλιές,
βύθισα τὴ σκέψη μου σέ ὅλα τὰ ἔργα σου. Μελέτησα
προσεκτικὰ τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου.

Ἔψωσα ἱκετευτικὰ τὰ χέρια μου πρὸς ἐσένα. Ἡ ψυ-
χή μου μοιάζει μέ κατάξηρη γῆ πού διψᾷ.

Εἰσάκουσε με, Κύριε, τό γρηγορώτερο, γιατί χάνεται
τό πνεῦμα μου.

Μὴ γυρίσεις μέ ἀποστροφή τό πρόσωπό σου ἀπό
μένα, καὶ ὁμοιωθῶ μέ τούς νεκρούς, πού κατεβαίνουν

λάκκον.

Ἀκουστὸν ποιήσον μοι τὸ πρωῖ τὸ ἔλεός σου, ὅτι ἐπὶ σοι ἤλπισα·

Γνώρισόν μοι Κύριε ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σὲ ἤρα τὴν ψυχὴν μου.

Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σὲ κατέφυγον, δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου·

Τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με·

Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου, καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου.

Καὶ ἀπολεῖς πάντα τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου ὅτι ἐγὼ δούλος σου εἰμι.

(Καὶ πάλιν).

Εἰσάκουσόν μου Κύριε ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου, καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου (δὶς).

Τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀλληλούϊα, (γ'). Δόξα σοι ὁ Θεός (ἐκ γ').

Ἡ ἐλπίς ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.

ΕΙΡΗΝΙΚΑ

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

ὀριστικά στὸν τάφο.

Φρόντισε, Κύριε, νὰ ἀκούσω καὶ νὰ αἰσθανθῶ γρήγορα (τό πρωῖ) τὸ ἔλεός σου, διότι σ' ἐσένα στηρίζω τὴν ἐλπίδα μου.

Κάνε νὰ γνωρίσω, Κύριε, τὸ δρόμο πού πρέπει νὰ πορευθῶ, διότι σ' ἐσένα ὕψωσα τὴν ψυχὴ μου.

Βγάλε με ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, διότι σ' ἐσένα καταφεύγω· Δίδαξέ με, νὰ ἐφαρμόζω τὸ θέλημά σου, διότι Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μου.

Τὸ Πνεῦμα σου τὸ ἀγαθὸ ἅς με ὁδηγεῖ στὸν ἴσιο δρόμο. Γιὰ χάρη τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, (πού σημαίνει ἔλεος καὶ ἀγάπη), θά παρατείνεις τὴ ζωὴ μου.

Μέ τὴ δικαιοσύνῃ σου θά βγάλεις τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ τὴ βαριά θλίψη, καὶ μέ τὸ ἔλεός σου θά ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου.

Καὶ θά καταστρέψεις ὅλους, ὅσοι θλίβουν τὴν ψυχὴ μου, διότι ἐγὼ εἶμαι δικός σου δούλος.

(Καὶ πάλιν).

Εἰσάκουσέ με, Κύριε, ἐν ὀνόματι τῆς δικαιοσύνης σου, καὶ μὴ θελήσεις, νὰ προχωρήσεις σὲ αὐστηρὴ κρίση γιὰ μένα τὸ δούλο σου. (Δὶς).

Τὸ Πνεῦμα σου τὸ ἀγαθὸ ἅς με ὁδηγεῖ στὸν ἴσιο δρόμο.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Ἀλληλούϊα, (γ'). Δόξα σοι ὁ Θεός (ἐκ γ').

Ἡ ἐλπίδα μας, Κύριε, δόξα σ' ἐσένα.

ΕΙΡΗΝΙΚΑ

Μέ εἰρήνῃ (στήν καρδιά), ἅς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο. Κύριε, ἐλέησέ μας.

Ὑπέρ τῆς ἄνωθεν εἰρήνης καί τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπέρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, καί τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπέρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου, καί τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας, καί φόβου Θεοῦ εισιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπέρ τῶν εὐσεβῶν καί ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπέρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν, (δεῖνος) τοῦ τιμίου πρεσβυτερίου, τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας, παντός τοῦ Κλήρου καί τοῦ Λαοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπέρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν Ἔθνους, πάσης Ἀρχῆς καί Ἐξουσίας ἐν αὐτῷ, τοῦ κατὰ ξηρὰν θάλασσαν καί ἀέρα φιλοχρίστου ἡμῶν στρατοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπέρ τῆς πόλεως ταύτης, πάσης πόλεως καί χώρας καί τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπέρ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς καί καιρῶν εἰρηνικῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ὑπέρ πλεόντων, ὁδοιπορούντων, νοσοῦντων, καμνόντων, αἰχμαλώτων καί τῆς σωτηρίας

Γιά τήν εἰρήνην πού ἔρχεται ἀπό ἐπάνω, ἀπό τόν Θεό, καί γιά τή σωτηρία τῶν ψυχῶν μας, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Γιά τήν εἰρήνην ὁλοκλήρου τοῦ κόσμου, γιά τή σταθερότητα τῶν ἁγίων Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ, καί γιά τήν ἔνωση ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Γιά τόν ἅγιο αὐτό ναό, καί γιά ἐκείνους πού μέ πίστη, μέ εὐλάβεια καί μέ φόβο Θεοῦ εἰσέρχονται σ' αὐτόν, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Γιά τούς εὐσεβεῖς καί ὀρθοδόξους χριστιανούς, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Γιά τόν ἀρχιεπίσκοπό μας (.....), γιά τή σεβαστή τάξη τῶν ἱερέων, γιά τούς διακόνους πού ἀποτελοῦν τή διακονία (τούς ὑπηρέτες) τοῦ Χριστοῦ, γιά ὅλους τούς κληρικούς καί τούς λαϊκούς, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Γιά τό εὐσεβές ἔθνος μας, γιά κάθε ἀρχή καί ἐξουσία σ' αὐτό, καί γιά τόν φιλόχριστο στρατό μας στήν ξηρά, στή θάλασσα καί στόν ἀέρα, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Γιά τήν πόλη αὐτή, γιά κάθε πόλη καί χωριό, καί γιά ὅσους κατοικοῦν σ' αὐτές μέ πίστη, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Γιά εὐεργετικούς ἀνέμους, γιά εὐφορία τῶν καρπῶν τῆς γῆς καί γιά καιρούς εἰρηνικούς, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Γιά ὅσους ταξιδεύουν στή θάλασσα καί στή στεριά, γιά ὅσους εἶναι ἄρρωστοι, κουρασμένοι, αἰχμάλωτοι, καί

αὐτῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἦγέρ τοῦ ὄυσθῆναι ἡμᾶς ἀπό πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου καί ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καί διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῆ σῆ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοῦς καί ἀλλήλους καί πᾶσαν τήν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῶ τῶ Θεῶ παραθῶμεθα. Σοὶ Κύριε.

Ἵτι πρέπει σοι, πᾶσα δόξα, τιμὴ καί προσκύνησις, τῶ Πατρὶ καί τῶ Υἱῶ καί τῶ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καί ἀεὶ καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΘΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ.

Θεὸς Κύριος, καί ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Στίχ. α'. Ἐξομολογεῖσθε τῶ Κυρίῳ, καί ἐπικαλεῖσθε τὸ ὄνομα τὸ ἅγιον αὐτοῦ.

Στίχ. β'. Πάντα τὰ ἔθνη ἐκύκλωσάν με, καί τῶ ὀνόματι Κυρίου ἠμυνάμην αὐτούς,

Στίχ. γ'. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καί ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιο: (Σελ. 82-83).

Μικρὰ Συναπτὴ:

Ἔτι καί ἔτι ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

γιά τῆ σωτηρία τους, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Γιά νά ἀπαλλαγοῦμε ἐμεῖς ἀπό κάθε θλίψη, ὀργή, κίνδυνο καί ἀνάγκη, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Βοήθησε, σῶσε, ἐλέησε καί διαφύλαξέ μας, Θεέ, μέ τῆ δική σου χάρη.

Ἄφοῦ μνημονεύσουμε τήν Παναγία, ἀμόλυνη, ὑπερευλογημένη, ἔνδοξη Κυρία μας, τῆ Θεοτόκο, καί παντοτεινὴ Παρθένο Μαρία, μαζί μέ ὄλους τοὺς ἁγίους, ἄς ἐμπιστευθοῦμε τοὺς ἑαυτοῦς μας, καί ὁ καθένας μας ὄλους τοὺς ἄλλους, καί ὀλόκληρη τῆ ζωὴ μας, στό Χριστό, τό Θεό μας. Σ' ἐσένα, Κύριε.

(Ζητοῦμε ὄλα αὐτὰ ἀπό σένα), γιατί σ' ἐσένα πρέπει κάθε δόξα, τιμὴ καί προσκύνηση, στόν Πατέρα καί στόν Υἱό καί στό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καί πάντοτε καί στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

ΘΕΟΣ ΚΥΡΙΟΣ.

Ὁ Θεός καί Κύριος ἔλαμψε σ' ἐμᾶς μέ τήν ἀποκάλυψή του. Ἄς εἶναι δοξασμένος αὐτός πού ἔρχεται (γιά νά μᾶς σώσει) σταλμένος ἀπό τόν Κύριο.

Στίχ. Δοξολογεῖτε μέ εὐχαριστίες τόν Κύριο, καί καλεῖτε σέ βοήθεια τό ἅγιο ὄνομά του.

Στίχ. Ὅλα τά γύρω ἔθνη μέ περικύκλωσαν, καί μέ τῆ δύναμη τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου τά ἀντιμετώπισα.

Στίχ. Ἐκ μέρους τοῦ Κυρίου κατορθώθηκε αὐτὴ ἡ σωτηρία μας, καί εἶναι ἀξιοθαύμαστη στὰ μάτια μας.

Ἀπολυτίκιο. (Σελ. 82-83).

Μικρὴ Συναπτὴ.

Πάλι καί πάλι μέ εἰρήνῃ ἄς παρακαλέσουμε τόν

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα. Σοὶ Κύριε.

Ὅτι σὸν τὸ κράτος καὶ σοῦ ἐστὶν ἡ βασιλεία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καθίσματα.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, εἰσῆλθες πρὸς αὐτοὺς Ἀγαθέ· καὶ ἔστης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιός καὶ ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ τῆς ἀχράντου σου πλευρᾶς τοὺς μώλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ· Φέρε τὴν χειρὰ σου καὶ ἐρεύνα, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμί, ὁ διὰ σὲ παθητός.

Ἐπέστης ἡ ζωὴ, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, Χριστέ, τοῖς Μαθηταῖς, καὶ πλευρὰν ὑπεδείκνυς, καὶ χειρὰς σου καὶ πόδας σου, τὴν ἐκ τάφου σου Ἐγερσιν, προπιστούμενος· ἀλλ' ὁ Θωμᾶς οὐχ εὐρέθη· ὅθεν ἔλεγεν· Ἦν μὴ θεάσωμαι τοῦτον, οὐ πείθομαι τοῖς λόγοις ὑμῶν.

Ἰδὼν μου τὴν πλευρὰν καὶ τὰς τρήσεις τῶν

Κύριο.

Βοήθησε, σῶσε, ἐλέησε καὶ διαφύλαξέ μας, Θεέ, μέ τῇ χάρι σου.

Ἀφοῦ μνημονεύσουμε τὴν Παναγία, ἀμόλυπτη, ὑπερευλογημένη, ἐνδοξη Κυρία μας Θεοτόκο (Μητέρα τοῦ Θεοῦ), καὶ παντοτεινὴ Παρθένο Μαρία, μαζί μέ ὄλους τοὺς ἁγίους, ἅς ἀποθέσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, καὶ ὁ καθένας μας ὄλους τοὺς ἄλλους, καὶ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μας στὸν Χριστό, τὸν Θεό. Σ' ἐσένα, Κύριε.

Διότι δική σου εἶναι ἡ ἐξουσία καὶ δική σου εἶναι ἡ Βασιλεία καὶ ἡ δύναμη καὶ ἡ δόξα, τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καθίσματα.

Ἐνῷ οἱ Μαθητές ἦταν κρυμμένοι ἀπὸ τὸ φόβο τῶν Ἰουδαίων, καὶ συγκεντρωμένοι στὴν Ἱερουσαλήμ, ἦλθες σ' αὐτούς, Ἀγαθέ· Καὶ στάθηκες ἀνάμεσά τους δίνοντάς τους χαρὰ, ἐνῷ ἦταν κλεισμένες οἱ θύρες, καὶ ἔδειξες σ' αὐτούς τὰ χεῖρια καὶ τὰ τραύματα ἁγίας πλευρᾶς λέγοντας στὸν Μαθητῆ πού δυσπιστοῦσε· Φέρε τὸ χέρι σου καὶ ἐρεύνησε, ὅτι εἶμαι ἐγὼ ὁ ἴδιος πού ὑποβλήθηκα στὰ Πάθη γιὰ σένα.

Παρουσιάσθηκες ἐσύ ἡ ζωὴ, Χριστέ, στοὺς Μαθητές μέ κλεισμένες τίς θύρες, καὶ ἔδειχνες τὴν πλευρὰ καὶ τὰ χεῖρια σου καὶ τὰ πόδια σου πιστοποιώντας τὴν Ἀνάστασή σου ἀπὸ τὸν τάφο· Ἀλλὰ ὁ Θωμᾶς δὲ βρέθηκε ἐκεῖ· Γι' αὐτό ἔλεγε· Ἐάν δέν τὸν δῶ, δέν πείθομαι στὰ λόγια σας.

Βλέποντας τὴν πλευρὰ μου καὶ τίς τρύπες τῶν

ἤλων, Θωμᾶ, τί ἀπιστεῖς, τῇ ἐμῇ Ἀναστάσει; ὁ Κύριος ἔλεγεν ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, ὀπτανόμενος, τοῖς Ἀποστόλοις ἀρρήτως, ὁ δὲ Δίδυμος, πεισθεὶς ἐβόα τῷ κτίστη· Θεός μου εἶ καὶ Κύριος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ.

Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. ἤχου.

Ἐκ νεότητός μου πολλὰ πολεμεῖ με πάθη, ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σῶσον Σωτήρ μου.

Οἱ μισοῦντες Σιών, αἰσχύνθητε ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γάρ, πυρὶ ἔσεσθε ἀπεξηραμμένοι.

Δόξα...

Ἄγιω Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκρυφίως.

Καὶ νῦν...

Ἄγιω Πνεύματι, ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ῥεῖθρα, ἀρδεύοντα ἅπασαν τὴν κτίσιν, πρὸς ζωογονίαν.

Προκείμενον.

Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου.

Τάξις τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 33).

Α'. Ἑωθινό Εὐαγγέλιον:

καρφιῶν, Θωμά, γιατί ἀπιστεῖς στήν Ἀνάστασή μου; ἔλεγε ὁ Κύριος, ὅταν ἀναστήθηκε ἀπὸ τό μνήμα ἐμφανιζόμενος ὑπερφυσικά στοὺς Ἀποστόλους· Καὶ ὁ Δίδυμος, ἀφοῦ πείσθηκε, φώναζε στόν Κτίστη· Εἶσαι Θεός μου καὶ Κύριος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ.

(Τό Α'. Ἀντίφωνο τοῦ Δ'. ἤχου).

Ἀπό τὴ νεότητά μου μέ πολεμοῦν πολλά πάθη.

Ἀλλά Ἐσύ ὁ ἴδιος βοήθησέ με καὶ σῶσε με, Σωτήρα μου.

Ἔσεῖς πού μισεῖτε τὴν Ἱερουσαλήμ καταισχυθεῖτε (ντραπεῖτε) ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· Γιατί θά ἀποξηρανθεῖτε ὡς χόρτο ἀπὸ τὴ φωτιά.

Δόξα...

Ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα κάθε ψυχὴ ζωογονεῖται, καὶ μέ τὴν πνευματικὴ καθάρση ὑψώνεται, γίνεται λαμπρὴ ἀπὸ τὴν Τριαδικὴ Μονάδα (τὴν Ἁγία Τριάδα) μέ τρόπο ἱερό καὶ Μυστηριώδη.

Καὶ νῦν ...

Ἀπό τό Ἅγιο Πνεῦμα ἀναβλύζουν οἱ ποταμοὶ τῆς Χάριτος, καὶ ἀρδεύουν (ποτίζουν) ὀλόκληρη τὴ φύση, γιὰ νά ζωογονεῖται.

Προκείμενο.

Νά ἐπαινεῖς τόν Κύριο, Ἱερουσαλήμ, νά ὑμνεῖς τόν Θεό σου, Σιών.

Στίχ. Ἐνίσχυσε ὁ Θεός τοὺς μοχλοὺς ἀσφαλείας τῶν πυλῶν σου.

Τάξη τοῦ Ἑωθινοῦ Εὐαγγελίου.

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 33).

Α'. Ἑωθινό Εὐαγγέλιο:

<p>Κατά Ματθαῖον. (ΚΗ'. 16-20).</p> <p>Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, οἱ ἕνδεκα μαθηταὶ ἐπορεύθησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν εἰς τὸ ὄρος οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἰδόντες αὐτὸν προσεκύνησαν, αὐτῷ, οἱ δὲ ἐδίστασαν. Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησεν αὐτοῖς λέγων, Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς. Πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου πνεύματος, διδάσκοντες αὐτούς τηρεῖν πάντα ὅσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Ἀμήν.</p> <p>«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...». (Σελ. 22).</p> <p>Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελ. 2-4).</p> <p>Πεντηκοστᾶριον.</p> <p>Δόξα...</p> <p>Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.</p> <p>Καὶ νῦν...</p> <p>Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.</p> <p>Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.</p> <p>Ἀναστᾶς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ μέγα ἔλεος.</p>		<p>Κατά Ματθαῖον. (ΚΗ'. 16-20-21).</p> <p>Ἐκεῖνο τὸν καιρὸ οἱ ἕνδεκα Μαθητὲς πῆγαν στὴ Γαλιλαία, στό ὄρος πού τοὺς διέταξε ὁ Ἰησοῦς, καὶ μόλις τὸν εἶδαν τὸν προσκύνησαν, καὶ μερικοὶ δοκίμασαν κάποια ἀμφιβολία, ἃν ἦταν αὐτός ὁ Ἰησοῦς. Καὶ ἀφοῦ τοὺς πλησίασε ὁ Ἰησοῦς μίλησε σ' αὐτούς λέγοντας· Μοῦ δόθηκε κάθε ἐξουσία στὸν οὐρανὸ καὶ ἐπάνω στὴ γῆ. Πηγαίνετε λοιπὸν καὶ κηρῦξτε σέ ὅλα τὰ ἔθνη βαπτίζοντάς τους στό ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου πνεύματος, διδάσκοντάς τους νά ἐκτελοῦν, ὅλα ὅσα σᾶς διέταξα· Καὶ νά, ἐγὼ εἶμαι μαζί σας ὅλες τίς ἡμέρες μέχρι τὸ τέλος αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Ἀμήν.</p> <p>«Ἀνάστασιν Χριστοῦ...». (Σελ. 22).</p> <p>Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελ. 2-4).</p> <p>Πεντηκοστᾶριο.</p> <p>Δόξα</p> <p>Μέ τίς πρεσβεῖες τῶν Ἀποστόλων, εὐσπλαχνε, σβῆσε ἐντελῶς τὰ πλήθη τῶν ἐγκλημάτων μου.</p> <p>Καὶ νῦν...</p> <p>Μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Θεοτόκου (Μητέρας τοῦ Θεοῦ), εὐσπλαχνε, σβῆσε ἐντελῶς τὰ πλήθη τῶν ἐγκλημάτων μου.</p> <p>Ἐλέησέ με, Θεέ μου, σύμφωνα μέ τό μέγα ἔλεός σου, καὶ σύμφωνα μέ τό πλῆθος τῆς εὐσπλαχνίας σου ἐξάλειψε τὴν παρανομία μου.</p> <p>Ἀφοῦ ἀναστήθηκε ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὸν τάφο, ὅπως προεῖπε, ἔδωσε σ' ἐμᾶς τὴν αἰώνια ζωὴ καὶ μέγα ἔλεος.</p>
--	--	--

<p>Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικόν. Σελ. 36). Κανών. Ωιδή Α' . Τοῦ Θωμᾶ. «Ἄισωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας, Φαραὼ τὸν Ἰσραήλ ἀπαλλάξαντι, καὶ ἐν βυθῷ θαλάσσης, ποδὶ ἀβρόχως ὁδηγήσαντι, ᾧδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται».</p> <p>Σήμερον ἔαρ ψυχῶν, ὅτι Χριστὸς ἐκ τάφου, ὡσπερ ἥλιος ἐκλάμπας τριήμερος, τὸν ζοφερὸν χειμῶνα ἀπήλασε τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν, αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, ὅτι δεδόξασται.</p> <p>Ἡ βασιλις τῶν ὠρῶν, τῇ λαμπροφόρῳ ἡμέρᾳ, ἡμερῶν τε βασιλίδι φανότατα, δορυφοροῦσα τέρπει, τὸν ἔγκριτον τῆς Ἐκκλησίας λαόν, ἀπαύστως ἀνυμνοῦσα, τὸν ἀναστάντα Χριστόν.</p> <p>Πύλαι θανάτου Χριστέ, οὐδὲ τοῦ τάφου σφραγίδες, οὐδὲ κλειῖθρα τῶν θυρῶν σοὶ ἀντέστησαν, ἀλλ' ἐξαναστάς ἐπέστης, τοῖς φίλοις σου εἰρήνην Δέσποτα δωρούμενος, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.</p> <p>Ωιδή Γ' . Τοῦ Θωμᾶ. «Στερέωσόν με Χριστέ, ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, καὶ φώτισόν με φωτὶ τοῦ προσώπου σου· οὐκ ἔστι γὰρ ἅγιος, πλὴν σου φιλάνθρωπε».</p>		<p>«Σῶσον ὁ Θεός...». (Συλλειτουργικό. (Σελ. 36). Κανόνας. Ωιδή Α' . Τοῦ Θωμᾶ. Ἄς ψάλλουμε ὅλοι οἱ λαοί, πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ποῦ ἀπάλλαξε τὸν Ἰσραήλ ἀπὸ τὴν πικρὴ δουλεία τοῦ Φαραώ, καὶ τὸν ὁδήγησε μέσα ἀπὸ τὸν βυθὸ τῆς θάλασσας μὲ πόδια στεγνά, ὕμνο νικητήριο, γιατί εἶναι δοξασμένος.</p> <p>Σήμερα εἶναι ἄνοιξη τῶν ψυχῶν, γιατί ὁ Χριστός, ἀφοῦ ἔλαμψε τριήμερος ἀπὸ τὸν τάφο ὡς ἥλιος, ἀπομάκρυνε τὸ σκοτεινὸ χειμῶνα τῆς ἀμαρτίας μας· Αὐτόν ἄς ἀνυμνήσουμε, γιατί εἶναι δοξασμένος.</p> <p>Ἡ βασίλισσα τῶν ἐποχῶν (ἡ Ἄνοιξη) περιστοιχίζοντας τιμητικά τὴ βασίλισσα τῶν ἡμερῶν (τό Πάσχα) λαμπρότατα, χαροποιεῖ τὸν ἐκλεκτὸ λαὸ τῆς Ἐκκλησίας, ἀνυμνώντας ἀκατάπαυστα τὸν ἀναστημένο Χριστό.</p> <p>Οὔτε οἱ πύλες τοῦ θανάτου, Χριστέ, οὔτε οἱ σφραγίδες τοῦ τάφου, οὔτε οἱ κλειδαριές τῶν θυρῶν μπόρεσαν νά σοῦ ἀντιστάθουν· Ἀλλὰ ἀφοῦ ἀναστήθηκες, παρουσιάσθηκες στοὺς φίλους σου δωρίζοντάς τους τὴν εἰρήνη, Κύριε, ποῦ ὑπερβαίνει κάθε διάνοια.</p> <p>Ωιδή Γ' . Τοῦ Θωμᾶ. Στερέωσέ με, Χριστέ, ἐπάνω στὴν πέτρα τῶν ἐντολῶν σου, καὶ φώτισέ με μὲ τὸ φῶς τοῦ προσώπου σου· Γιατί δέν ὑπάρχει ἄλλος ἅγιος, ἐκτός ἀπὸ σένα, φι-</p>
---	--	---

Καινούς ἀντί παλαιῶν, ἀντί φθαρθῶν δὲ ἀφθάρτους, διὰ Σταυροῦ σου Χριστέ, τελέσας ἡμᾶς, ἐν καινότητι ζωῆς πολιτεύεσθαι, ἀξίως προσέταξας.

Ἐν τάφῳ περικλεισθεῖς, τῇ περιγράπτῳ σαρκί σου, ὁ ἀπερίγραπτος, Χριστέ ἀνέστης, θυρῶν κεκλεισμένων δὲ ἐπέστης, σοῦ τοῖς Μαθηταῖς, παντοδύναμε.

Τοὺς μάλωπάς σου Χριστέ, οὓς ἐκουσίως ὑπέστης, ὑπὲρ ἡμῶν τοῖς Μαθηταῖς σου φυλάξας μαρτύριον, τῆς σῆς ἔδειξας, ἐνδόξου Ἀναστάσεως.

Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

ἽΟτι σύ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ὑπακοή.

Ὡς ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν σου παρεγένου Σωτήρ, τὴν εἰρήνην διδοὺς αὐτοῖς, ἔλθε καὶ μεθ' ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ὡιδὴ Δ'.

Τοῦ Θωμᾶ.

«Μέγα τὸ μυστήριον, τῆς σῆς, Χριστέ οἰκονομίας! τοῦτο γὰρ ἄνωθεν προβλέπων, θεοπτικῶς ὁ Ἀββακούμ. Ἐξῆλθες ἐβόα σοι, εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, φιλάνθρωπε».

λάνθρωπε.

Ἀφοῦ μέ τό Σταυρό σου, Χριστέ, μάς ἔκανες καινούριους ἀπό παλαιούς, καὶ ἀφθάρτους ἀπό φθαρούς, μάς πρόσταξες νά ζοῦμε ἀντάξια μέ καινούριο τρόπο ζωῆς.

Ἐνῶ κλείσθηκες σέ τάφο μέ τό περιορισμένο σῶμα σου, ἐσύ ὁ ἀπεριόριστος Χριστέ, ἀναστήθηκες. Καί ἐνῶ ἦταν κλεισμένες οἱ θύρες, παρουσιάσθηκες στοὺς Μαθητές σου, παντοδύναμε.

Τά τραύματά σου, Χριστέ, πού ὑπέφερες (δέχθηκες) θεληματικά γιά μάς, ἀφοῦ τά φύλαξες γιά τοὺς Μαθητές σου, τά ἔδειξες ὡς ἀπόδειξη τῆς ἐνδόξου Ἀναστάσεώς σου.

Μικρὴ Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνηση.

(Ζητοῦμε ὅλα αὐτά ἀπό σένα), γιατί Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός μας καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε τὴ δόξα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Ὑπακοή.

Ὅπως ἦλθες ἀνάμεσα στοὺς Μαθητές σου, Σωτήρα, δίνοντάς τους τὴν εἰρήνη, ἔλα καὶ μαζί μας, καὶ σῶσε μας.

Ὡιδὴ Δ'.

Τοῦ Θωμᾶ.

Μεγάλο τὸ μυστήριον τῆς οἰκονομίας σου (τῆς ἔμπρακτης ἀγάπης σου), Χριστέ! Διότι αὐτό προβλέποντας μέ θεῖο φωτισμό ἀπό ψηλά ὁ Ἀββακούμ φώναζε: Παρουσιάσθηκες γιά τὴ σωτηρία τοῦ λαοῦ σου, φιλάν-

Χολῆς μὲν ἐγεύσατο, τὴν πάλαι γεῦσιν
ιώμενος, νυνὶ δὲ σὺν κηρίῳ μέλιτος, τοῦ φωτισμοῦ
μεταδιδούς Χριστός τῷ Προπάτορι, καὶ τῆς αὐτοῦ
γλυκείας μεθέξεως.

Χαίρεις ἐρευνώμενος· διὸ φιλάνθρωπε πρὸς
τοῦτο, προτρέπεις τὸν Θωμᾶν, προτείνων τῷ
διαπιστοῦντι τὴν πλευράν, κόσμῳ πιστούμενος,
τὴν σὴν Χριστέ τριήμερον Ἐγερσιν.

Πλοῦτον ἀρυσάμενος, ἐκ θησαυροῦ τοῦ
ἀσυλήτου, τῆς θείας Εὐεργέτα, λόγῃ
διανοιγείσης σου πλευρᾶς, σοφίας καὶ γνώσεως,
ἀναπιμπλᾷ τὸν κόσμον ὁ Δίδυμος.

Σοῦ ἡ παμμακάριστος, ὑμνεῖται γλῶσσα ᾧ
Δίδυμε· πρώτη γὰρ εὐσεβῶς κηρύττει τὸν
ζωοδότην Ἰησοῦν, Θεόν τε καὶ Κύριον, ἐκ τῆς
ἀφῆς πλησθεῖσα τῆς χάριτος.

Ωιδὴ Ε'.

Τοῦ Θωμᾶ.

«Ἐκ νυκτὸς ὀρθρίζοντες ὑμνοῦμέν σε Χριστέ,
τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ Σωτῆρα τῶν
ψυχῶν ἡμῶν, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ, παράσχου
φιλάνθρωπε».

Ἐπιστὰς τοῖς φίλοις ἀθυμοῦσιν ὁ Σωτήρ, τῇ
παρουσίᾳ ἄπασαν, ἀπελαύνει τὴν κατήφειαν, καὶ
σκιοτᾶν διεγείρει, τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Ὡ τῆς ἀληθῶς ἐπαινουμένης τοῦ Θωμᾶ,

θρωπε!

Ὁ Χριστός βέβαια γεύθηκε χολή καὶ θεραπεύει τὴν
παλιά πικρὴ γεύση· Τώρα ὁμως μαζί με τὴν κηρήθρα
ἀπὸ μέλι μεταδίδει τὸν φωτισμό στὸν προπάτορα καὶ τὴ
συμμετοχὴ στὴ δική του γλυκύτητα.

Χαίρεσαι, ὅταν σέ ὑποβάλλουν σέ ἔρευνα· Γί' αὐτό,
φιλάνθρωπε, τὸν Θωμᾶ πού δυσπιστοῦσε, τὸν
παρακινεῖς σ' αὐτό προτείνοντας τὴν πλευρά σου πι-
στοποιώντας (βεβαιώνοντας) στὸν κόσμο, Χριστέ, τὴ δι-
κή σου τριήμερη Ἀνάσταση.

Παίρνοντας πλοῦτο ἀπὸ τὸν ἄθικτο θησαυρό τῆς
θεϊκῆς πλευρᾶς σου, Εὐεργέτα, ἡ ὁποία ἀνοίχθηκε με τὴ
λόγῃ, γεμίζει τὸν κόσμο ἀπὸ σοφία καὶ γνώση ὁ Δίδυ-
μος.

Ἡ γλῶσσα σου ἡ παμμακάριστη ὑμνεῖται, Δίδυμε·
Γιατί πρώτη αὐτὴ με εὐσέβεια ἀνακηρύττει τὸν Ζωοδότη
Ἰησοῦ καὶ Θεό καὶ Κύριο, ἀφοῦ γέμισε ἀπὸ τὴ χάρη τῆς
ψηλαφήσεως.

Ωιδὴ Ε'.

Τοῦ Θωμᾶ.

Αγρυπνώντας ἀπὸ τὴν αὐγὴ σέ ὑμνοῦμε, Χριστέ,
ἐσένα πού μαζί με τὸν Πατέρα δέν ἔχεις ἀρχὴ καὶ εἶσαι
Σωτήρας τῶν ψυχῶν μας· Δῶσε, φιλάνθρωπε τὴν εἰρήνη
στὸν κόσμο.

Μόλις παρουσιάσθηκε στοὺς Φίλους του πού ἦταν
λυπημένοι, με τὴν παρουσίᾳ του ὁ Σωτήρας
ἀπομακρύνει ὅλη τὴ σκυθρωπότητα καὶ τοὺς παρακινεῖ
νά σκιοτοῦν ἐξ αἰτίας τῆς Ἀναστάσεώς του.

Ὡ στό ἀληθινὰ ἀξιέπαινο ἐγχείρημα (τόλμημα) Τοῦ

φρικτῆς ἐγχειρήσεως! τολμηρῶς γὰρ ἐψηλάφησε τὴν πλευράν, τὴν τῷ θεῷ πυρὶ ἀπαστράπτουσαν.

Ἀπιστίαν πίστεως γεννήτριαν ἡμῖν, τὴν τοῦ Θωμᾶ ἀνέδειξας· σὺ γὰρ πάντα τῇ σοφίᾳ σου, προνοεῖς συμφερόντως, Χριστέ, ὡς φιλόανθρωπος.

Ωιδὴ ΣΤ'.

Τοῦ Θωμᾶ.

«Τὸν Προφήτην διέσωσας, ἐκ τοῦ κήτους Φιλόανθρωπε, κάμῃ τοῦ βυθοῦ τῶν πταισμάτων, ἀνάγαγε δέομαι».

Τὸν Θωμᾶν οὐ κατέλιπες, βαπτιζόμενον Δέσποτα, βυθῷ ἀπιστίας παλάμας, προτείνας εἰς ἔρευναν.

Ὁ Σωτὴρ ἡμῶν ἔλεγε· Ψηλαφῶντές με ἴδετε, ὅστέα καὶ σάρκα φοροῦντα, ἐγὼ οὐκ ἠλλοίωμαι.

Τὴν πλευράν ἐψηλάφησε, καὶ πιστεύσας ἐπέγνωκε, Θωμᾶς μὴ παρῶν σου τῇ πρώτῃ εἰσόδῳ, Σωτὴρ, ἡμῶν.

Μικρὰ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς τῆς εἰρήνης καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κοντάκιον.

Τῇ φιλοπράγματι δεξιᾷ, τὴν ζωοπάροχόν σου πλευράν, ὁ Θωμᾶς ἐξερεύνησε Χριστέ ὁ Θεός· συγκεκλεισμένων γὰρ τῶν θυρῶν ὡς εἰσηλθες, σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις ἐβόα σοι· Κύριος ὑπάρχεις καὶ Θεός μου.

Θωμᾶ! Γιατί μέ τόλμη ψηλάφησε τὴν πλευρά, πού ἄστραφτε ἀπὸ τῆ θεϊκῆ φωτιά.

Τὴν ἀπιστία Τοῦ Θωμᾶ τὴν ἀνέδειξες γεννήτρια γιὰ τὴ δική μας πίστη· Διότι Ἐσύ μέ τῇ σοφίᾳ σου γιὰ ὅλα προνοεῖς πρὸς τό συμφέρον, Χριστέ, ὡς φιλόανθρωπος.

Ωιδὴ ΣΤ'.

Τοῦ Θωμᾶ.

Διέσωσες τόν Προφήτη Ἰωνᾶ ἀπὸ τό κῆτος, φιλόανθρωπε· Κι ἐμένα βγάλε με ἀπὸ τόν βυθό τῶν σφαλμάτων, σέ παρακαλῶ.

Δέν ἐγκατέλειψες τόν Θωμᾶ, Κύριε, νά βυθίζεται στό βυθό τῆς ἀπιστίας προτείνοντας τίς παλάμες σου γιὰ νά τίς ἐρευνήσει.

Ὁ Σωτήρας μας ἔλεγε· Ψηλαφήστε με καὶ δεῖτε, ὅτι ἔχω ὅστέα καὶ σάρκα· Ἐγὼ δέν ἔχω ἀλλάξει.

Ψηλάφησε τὴν πλευρά σου, καὶ ἀφοῦ ἐπίστεψε, κατανόησε, ὁ Θωμᾶς πού δέν ἦταν παρῶν στήν πρώτη σου ἐπίσκεψη, Σωτήρα μας.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

(Ζητοῦμε ὅλα αὐτά ἀπὸ σένα), γιατί Ἐσύ εἶσαι ὁ Βασιλιάς τῶν ψυχῶν μας καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε τὴ δόξα, στόν Πατέρα καὶ στόν Υἱό καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Κοντάκιο.

Μέ τό πολυάσχολο χέρι του ὁ Θωμᾶς ἐξερεύνησε (ἔψαξε) τὴν πλευράν σου πού δίνει ζωή, Χριστέ Θεέ μας· Διότι ὅταν μπῆκες μέ κλεισμένες τίς θύρες, μαζί μέ τοὺς ἄλλους Ἀποστόλους, φώναζε σ' ἐσένα· Εἶσαι ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου.

<p>Ο Οἶκος. Τίς ἐφύλαξε τὴν τοῦ Μαθητοῦ παλάμην τότε ἀχώνευτον, ὅτε τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ προσῆλθε τοῦ Κυρίου; τίς ἔδωκε ταύτη τόλμαν, καὶ ἴσχυσε ψηλαφῆσαι φλόγεον ὀστοῦν, πάντως ἢ ψηλαφηθεῖσα· εἰ μὴ γὰρ ἡ πλευρὰ δύναμιν ἐχορήγησε πηλίνῃ δεξιᾷ, πῶς εἶχε ψηλαφῆσαι παθήματα, σαλεύσαντα τὰ ἄνω καὶ τὰ κάτω; Αὐτὴ ἡ χάρις Θωμᾶ ἐδόθη, ταύτην ψηλαφῆσαι, Χριστῷ δὲ ἐκβοῆσαι· Κύριος ὑπάρχεις καὶ Θεός μου.</p> <p>Συναξάριον. (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Θωμᾶ.</p> <p>Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ δευτέρᾳ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὰ ἐγκαίνια ἐορτάζομεν τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως, καὶ τὴν τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ ψηλάφησιν.</p> <p>Στίχοι. Εἰ νηδύος κλείς, ἢ τάφου μὴ κωλύει, Σὴν Σῶτερ ὀρμὴν κλείς θυρῶν πῶς κωλύσει;</p> <p>Ταῖς τοῦ σου Ἀποστόλου Θωμᾶ πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν. Καταβασίαι. Τοῦ Πάσχα. (Συλλειτουργικόν. (Σελ. 70-71)). Ὡιδὴ Ζ'.</p> <p>Τοῦ Θωμᾶ. «Εἰκόνι λατρεύειν, μουσικῆς συμφωνίας, συγκαλουμένης λαούς, ἐκ τῶν ᾠδῶν Σιών</p>		<p>Οἶκος. Ποιὸς φύλαξε τότε ἄκαυτη τὴν παλάμη τοῦ Μαθητῆ, ὅταν πλησίασε καὶ ἄγγιξε τὴ φλογερὴ πλευρὰ τοῦ Κυρίου; Ποιὸς τῆς ἔδωσε τόλμη καὶ μπόρσεσε νὰ ψηλαφήσει τὸ φλογερὸ ὀστό (κόκκαλο); Ὅπωςδὴποτε ἐκείνη (ἢ πλευρὰ) πού δέχθηκε τὴν ψηλάφηση· Διότι, ἐὰν δὲν εἶχε δώσει δύναμη ἢ πλευρὰ στό πῆλινο χέρι, πῶς θὰ μπορούσε, νὰ ψηλαφήσει παθήματα πού ἔσεισαν τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ; Αὐτὴ ἡ χάρις δόθηκε στὸν Θωμᾶ νὰ τὴν ψηλαφήσει καὶ νὰ φωνάξει δυνατὰ στὸν Χριστὸ· Εἶσαι Κύριός μου καὶ Θεός μου.</p> <p>Συναξάριο. (Τοῦ Μηναίου). Τοῦ Θωμᾶ.</p> <p>Κατὰ τὴ ἴδια ἡμέρα, δεύτερη Κυριακὴ ἀπὸ τὸ Πάσχα, ἐορτάζουμε τὰ ἐγκαίνια τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ· Καὶ τὴν ψηλάφηση τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ.</p> <p>Στίχοι. Ἐὰν κλειδαριές τῆς κοιλιᾶς ἢ τοῦ τάφου δὲν ἐμπόδισαν, τὴν ὀρμὴ σου, Σωτήρα, οἱ κλειδαριές τῶν θυρῶν πῶς θὰ τὴν ἐμπόδιζαν;</p> <p>Μέ τίς πρεσβεῖες τοῦ Ἀποστόλου σου Θωμᾶ, Χριστέ Θεέ μας, ἐλέησέ μας. Ἀμήν. Καταβασίαι. Τοῦ Πάσχα. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 70-71). Ὡιδὴ Ζ'.</p> <p>Τοῦ Θωμᾶ. Ἐνῷ ἡ μουσικὴ ὀρχήστρα καλοῦσε τοὺς λαοὺς νὰ λατρεύουν τὴν εἰκόνα (τὸ ἄγαλμα), οἱ τρεῖς ἀπόγονοι</p>
--	--	--

ἄδοντες, πατρικῶς οἱ Παῖδες Δαυῖδ, τυράννου ἔλυσαν, τὸ παλίμφημον δόγμα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον μετέβαλον, ὕμνον ἀναμέλποντες, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ».

Ὡς πρώτη ὑπάρχει, ἡμερῶν καὶ κυρία, ἡ λαμπροφόρος αὐτή, ἐν ἣ ἀγάλλεσθαι ἄξιον, τὸν καινὸν καὶ θεῖον λαόν· ἐν τρόμῳ φέρει γάρ, καὶ αἰῶνος τὸν τύπον, ὡς ὀγδοᾶς τελοῦσα τοῦ μέλλοντος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ὁ μόνος τολμήσας, τῇ ἀπίστῳ τε πίστει, εὐεργετήσας ἡμᾶς, Θωμᾶς ὁ Δίδυμος, λύει μὲν τὴν ζοφώδη ἄγνοιαν τοῖς πᾶσι πέρασι, τῇ πιστῇ ἀπιστίᾳ, ἑαυτῷ δὲ τὸν στέφανον πλέκει σαφῶς, λέγων· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Οὐ μάτην διστάσας, ὁ Θωμᾶς τῇ Ἐγέρσει σου, οὐ κατέθετο, ἀλλ' ἀναμφίλεκτον ἔσπευδεν, ἀποδείξαι ταύτην, Χριστέ τοῖς πᾶσιν ἔθνεσιν· ὅθεν δι' ἀπιστίας πιστωσάμενος πάντας, ἐδίδαξε λέγειν· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐμφόβως τὴν χεῖρα, ὁ Θωμᾶς τῇ πλευρᾷ σου, τῇ ζωηφόρῳ Χριστέ, ἐνθεις ὑπότρομος ἦσθετο, ἐνεργείας Σῶτερ διπλῆς τῶν δύο φύσεων, τῶν ἐν

τοῦ Δαυῖδ, ὅπως οἱ πρόγονοὶ τους, ψάλλοντας ἀπὸ τούς ὕμνους τῆς Σιών, ἀχρήστευσαν τὸ παράφωνο διάταγμα τοῦ τυράννου καὶ μετέβαλαν τὴ φλόγα σὲ δροσιά ψάλλοντας ὕμνο· Θεέ τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν πού σέ ὑπερυψώνουμε· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ὡς πρώτη καὶ κυριώτερη ἀπὸ τῆς ἡμέρας ὑπάρχει ἡ λαμπρή αὐτὴ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποία ἀξίζει νὰ σκιριτᾷ ἀπὸ ἀγαλλίαση ὁ καινούριος καὶ ἱερός λαός (οἱ χριστιανοί)· Γιατί μέ τρόμο προτυπώνει (καὶ φέρνει στό νοῦ μας) τὸ τέλος τοῦ κόσμου, ἐπειδὴ θεωρεῖται ἡ ὀγδοὴ ἡμέρα τῆς μέλλουσας ζωῆς. Θεέ τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν πού σέ ὑπερυψώνουμε, εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ὁ Θωμᾶς ὁ Δίδυμος πού μόνος τόλμησε καὶ μᾶς εὐεργέτησε μέ τὴν ἄπιστη πίστη, διαλύει βέβαια τὴ σκοτεινὴ ἄγνοια σὲ ὅλα τὰ πέρατα μέ τὴν πιστὴ ἀπιστία του· Πλέκει ὁμως γιὰ τὸν ἑαυτό του τὸ στεφάνι καθαρὰ λέγοντας· Ἐσύ εἶσαι ὁ Κύριος πού ὑπερυψώνεσαι, ὁ Θεός τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ἐνῶ δίστασε ὁ Θωμᾶς ὄχι μάταια (ἄδικα) γιὰ τὴν Ἀνάστασή σου, δέν τὴν παραμέρισε, ἀλλὰ φρόντιζε νὰ τὴν ἀποδείξει ἀναμφισβήτητη σὲ ὅλα τὰ ἔθνη, Χριστέ· Γι' αὐτὸ ἐπιβεβαιώνοντάς τὴν μέ τὴν ἀπιστία του, δίδαξε ὅλους νὰ λένε· Ἐσύ εἶσαι ὁ Κύριος, ὁ Θεός τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν, πού σέ ὑπερυψώνουμε· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Μέ φόβο ὁ Θωμᾶς τοποθετώντας τὸ χέρι του στὴν πλευρά σου πού δίνει ζωή, ἔντρομος ἀντιλήφθηκε, Σωτήρα, διπλὴ τὴν ἐνέργεια τῶν δύο φύσεων, πού ἦταν ἐνωμένες σ' ἐσένα χωρὶς νὰ συγχέονται, καὶ μέ πίστη

σοὶ ἠνωμένων ἀσυγχύτως, καὶ πίστει ἐκραύγαζε, λέγων· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος, τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ωιδὴ Η'.

Τοῦ Θωμᾶ.

«Τὸν ἐν φλογὶ πυρός, καιομένης καμίνου διαφυλάξαντα Παῖδας, καὶ ἐν μορφῇ Ἀγγέλου συγκαταβάντα τούτοις, ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας».

Ἐπιποθήσας σου, τὴν χαρμόσυνον θέαν, τὸ πρὶν ἠπίσται ὁ Θωμᾶς, ἀξιωθεὶς δὲ ταύτης, Θεὸν καὶ Κύριόν σε ἐκάλει Δέσποτα, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας,

Τὸν ἀνασχόμενον τῆς Θωμᾶ ἀπιστίας, καὶ ὑποδείξαντα πλευράν, καὶ τῇ αὐτοῦ παλάμη ἀκριβολογηθέντα, ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σοῦ τὸ περίεργον, θησαυρὸν κεκρυμμένον ἡμῖν ἀνέωξε Θωμᾶ· θεολογήσας γλώσση γὰρ θεοφορομένη· Ὑμνεῖτε, ἔλεγες, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τιμιωτέρα. (Σελ. 25).

(Ἀντί αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ'. ᾠδὴ).

Ωιδὴ Θ'.

Τοῦ Θωμᾶ.

Σὲ τὴν φαεινὴν λαμπάδα, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀρίζηλον δόξαν καὶ ἀνωτέραν πάντων τῶν ποιημάτων ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν».

Σοῦ τὴν φαεινὴν ἡμέραν, καὶ ὑπέρλαμπρον

κραύγαζε λέγοντας· Ἐσὺ εἶσαι ὁ Κύριος, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων καὶ ἡμῶν πού σε ὑπερυψώνουμε· Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας.

Ωιδὴ Η'.

Τοῦ Θωμᾶ.

Τὸν Κύριο, ὁ ὁποῖος διαφύλαξε τοὺς νέους στήν πυρρινὴ φλόγα τοῦ ἀναμμένου καμινιοῦ, καὶ μέ μορφῇ Ἀγγέλου κατέβηκε μαζί τους, ὑμνεῖτε τον καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ποθώντας ὑπερβολικά ὁ Θωμᾶς νά σε δεῖ, προηγουμένως δυσπιστοῦσε· Ὅταν ἀξιώθηκε ὁμως νά σε δεῖ, σε ὀνόμαζε Θεό καὶ Κύριο, Δέσποτα· Τόν ὁποῖο ὑπερυψώνουμε σε ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Τόν Κύριο, πού ἀνέχθηκε τὴν ἀπιστία Τοῦ Θωμᾶ, καὶ τοῦ ὑπέδειξε τὴν πλευρά του, καὶ μέ τὴ δική του παλάμη ἐρευνήθηκε μέ ἀκρίβεια, ὑμνεῖτε τον καὶ ὑπερυψώνετε τον σέ ὅλους τοὺς αἰῶνες.

Ἡ δική σου περιέργεια, Θωμᾶ, ἀνοιξε γιά μᾶς κρυμμένο θησαυρό· Διότι θεολογώντας μέ γλῶσσα καθοδηγούμενη ἀπό τόν Θεό ἔλεγες· Ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψώνετε τόν Χριστό στους αἰῶνες.

Τιμιωτέρα. (Σελ. 25).

(Ἀντί αὐτῆς ψάλλεται ἡ Θ'. ᾠδὴ).

Ωιδὴ Θ'.

Τοῦ Θωμᾶ.

Ἐσένα τὴ φωτεινὴ λαμπάδα καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν ὀλοφάνερη δόξα, τὴν ἀνώτερη ἀπὸ ὅλα τὰ δημιουργήματα μέ ὕμνους σε μεγαλύνουμε.

Τὴ δική σου φωτεινὴ ἡμέρα καὶ ὑπέρλαμπρη, Χριστέ,

Χριστέ τὴν ὀλόφωτον χάριν, ἐν ἡ ὥραϊος κάλλει
τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐπέστης μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν χοϊκῆ παλάμη, ψηλαφώμενον
πλευράν, καὶ μὴ φλέξαντα ταύτην, πυρὶ τῷ τῆς
ἄϋλου θείας οὐσίας, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν ὡς Θεὸν ἐκ τάφου, ἀναστάντα
Χριστόν, οὐ βλεφάροις ἰδόντες, ἀλλὰ καρδίας
πόθῳ πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Μικρά Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Ὅτι σὲ αἰνοῦσι πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν
οὐρανῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπουσι, τῷ
Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ
ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐξαποστειλάρια.

Ἄγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν. (γ').

Ἐμῶν μελῶν χειρὶ σου, ἐξερευνήσας τὰς
πληγὰς, μὴ μοι Θωμᾶ ἀπιστήσης, τραυματισθέντι
διὰ σέ, σὺν Μαθηταῖς ὁμοφρόνει, καὶ ζῶντα
κῆρυττε Θεόν.

Σήμερον ἔαρ μυρίζει, καὶ καινὴ κτίσις χορεύει,
σήμερον αἶρονται κλειῖθρα, θυρῶν καὶ τῆς
ἀπιστίας, Θωμᾶ τοῦ φίλου βοῶντος· ὁ Κύριος καὶ
Θεὸς μου. (Ἄπαξ).

τὴν ὀλόφωτη χάρη, κατὰ τὴν ὁποία γεμάτος ὡραιότητα
καὶ κάλλος ἐμφανίσθηκες στοὺς Μαθητὲς σου τὴν με-
γαλύνουμε.

Ἐσένα πού ψηλαφοῦσε χωματένια (γῆινη) παλάμη
τὴν πλευρά σου, καὶ δέν τὴν ἔκαψες μέ τὴ φωτιά τῆς
ἄϋλης θεϊκῆς οὐσίας, μέ ὕμνους σέ μεγαλύνουμε.

Ἐσένα, τὸν Χριστό, πού ὡς Θεὸς ἀναστήθηκες ἀπὸ
τόν τάφο, χωρὶς νά σέ δοῦμε μέ τὰ μάτια μας, ἀλλὰ
ἀφοῦ σέ πιστέψαμε μέ πόθο καρδιάς, μέ ὕμνους σέ με-
γαλύνουμε.

Μικρὴ Συναπτὴ. (Σελ. 17).

Ἐκφώνηση.

(Ζητοῦμε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σένα), γιατί ἐσένα ὕμνοῦν
ὅλες οἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν καὶ σ' ἐσένα
ἀναπέμπουν τὴ δόξολογία, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱό
καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς
αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἐξαποστειλάρια.

Εἶναι Ἄγιος ὁ Κύριος ὁ Θεὸς μας. (γ').

Αφοῦ ἐρεύνησες (ἐξέτασες) μέ τό χέρι σου τίς πλη-
γές τῶν μελῶν τοῦ σώματός μου, μὴ δείξεις ἀπιστία,
Θωμᾶ, σ' ἐμένα πού τραυματίσθηκα γιά σένα· Ἔχε τὴν
ἴδια γνώμη μέ τοὺς Μαθητὲς, καὶ κῆρυττέ με ζωντανό
Θεό.

Σήμερα μυρίζει ἄνοιξη, καὶ ἡ κανούρια κτίση πανη-
γυρίζει· σήμερα παραμερίζονται οἱ κλειδαριές τῶν
θυρῶν καὶ τῆς ἀπιστίας Τοῦ Θωμᾶ τοῦ φίλου τοῦ
Χριστοῦ, πού φωνάζει· Αὐτός εἶναι ὁ Κύριος καὶ Θεὸς
μου.

Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28).

Τροπάρια.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν, Ζωοδότα Ἐγερσιν, ὡσπερ σφραγίδας οὐκ ἔλυσας, Χριστέ τοῦ μνήματος οὕτω κεκλεισμένων, θυρῶν εἰσελήλυθας, πρὸς τοὺς πανευκλειῆς Ἀποστόλους σου, χαροποιῶν αὐτούς, καὶ εὐθὲς σου παρεχόμενος, τούτοις Πνεῦμα, δι' ἄμετρον ἔλεος.

Θωμᾶς ὁ καὶ Δίδυμος οὐκ ἦν, ἐνδημῶν ἠνίκα σύ, τοῖς Μαθηταῖς ὠφθης Κύριε· ὅθεν ἠπίστησε, τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ τοῖς κατιδοῦσί σε, ἐβόα· Εἰ μὴ βάλω τὸν δάκτυλον, εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, καὶ τῶν ἥλων τὰ τυλώματα, οὐ πιστεύω, ὅτι ἐξεγήγερται.

Ὡς θέλεις ψηλάφησον Χριστὸς τῷ Θωμᾶ ἐβόησε· βάλε τὴν χεῖρα καὶ γνῶθί με ὅστέα ἔχοντα, καὶ γεῶδες σῶμα, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἐπίσης δὲ τοῖς ἄλλοις πιστώθητι, ὁ δὲ ἐβόησεν· ὁ Θεός μου καὶ ὁ Κύριος, σὺ ὑπάρχεις, δόξα τῇ Ἐγέρσει σου.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Μεθ' ἡμέρας ὀκτῶ τῆς Ἐγέρσεώς σου Ἰησοῦ βασιλεῦ, μονογενὲς Λόγε τοῦ Πατρός, ὠφθης τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σου παρεχόμενος, καὶ τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τοὺς τύπους ἔδειξας. Δεῦρο ψηλάφησον τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας, καὶ τὴν ἀκήρατόν μου πλευρὰν ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· ὁ Κύριός μου καὶ

Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28).

Τροπάρια.

Μετὰ τὴ φρικτὴ Ἀνάστασή σου ἀπὸ τὸν τάφο, Ζωοδότα, ὅπως δὲν ἔσπασες, Χριστέ τίς σφραγίδες τοῦ μνήματος, ἔτσι μὲ κλεισμένες τίς θύρες μπῆκες καὶ βρέθηκες κοντὰ στοὺς πανενδόξους Ἀποστόλους σου δίνοντας τους χαρὰ, καὶ δίνοντας τους τὸ Πνεῦμα σου τῆς ἀλήθειας, ἀπὸ ἀμέτροτο ἔλεος.

Ὁ Θωμᾶς ὁ λεγόμενος καὶ Δίδυμος δὲν ἦταν μέσα, ὅταν Ἐσὺ ἐμφανίσθηκες στοὺς Μαθητές σου, Κύριε· Γί' αὐτὸ ἔδειξε δυσπιστία στὴν Ἀνάστασή σου καὶ φώναζε δυνατὰ σ' αὐτούς πού σε εἶδαν· Ἐάν δὲ βάλω τὸ δάκτυλό μου στὴν πλευρὰ του καὶ στὰ πρηξίματα (τὰ ἐξόγκώματα) τῶν καρφιῶν, δὲν πιστεύω ὅτι ἀναστήθηκε.

Ὅπως θέλεις ψηλάφησε, εἶπε ὁ Χριστὸς στό Θωμᾶ· Βάλε τὸ χέρι σου καὶ μάθε, ὅτι ἔχω κόκκαλα καὶ γήινο σῶμα· Καὶ μὴ γίνεσαι ἄπιστος ἀλλὰ πίστεψε ὅμοια μὲ τοὺς ἄλλους· Κι ἐκεῖνος φώναξε δυνατὰ· Ἐσὺ εἶσαι ὁ Θεός μου καὶ Κύριος· Δόξα στὴν Ἀνάστασή σου.

Δόξα ... Καὶ νῦν ...

Μετὰ ἀπὸ ἀπὸ ὀκτῶ ἡμέρες ἀπὸ τὴν Ἀνάστασή σου, Χριστέ Βασιλιά, Μονογενὴ Λόγε τοῦ Πατρός, ἐμφανίσθηκες στοὺς Μαθητές σου μὲ κλεισμένες τίς θύρες δίνοντας τους τὴν εἰρήνην σου· Καὶ στό Μαθητῇ πού ἀπιστοῦσε ἔδειξες τὰ σημάδια τοῦ Πάθους. Ἐλα, ψηλάφησε τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια καὶ τὴν ἀμόλυντή μου πλευρὰ· Κι ἐκεῖνος, ἀφοῦ πείσθηκε, σοῦ φώναζε· Ὁ Κύ-

<p>ὁ Θεός μου, δόξα σοι. Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45). Ἀπολυτίκιον. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλας Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἡ πάντων ἀνάστασις, πνεῦμα εὐθὲς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος. ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Ἀντίφωνα. (Τοῦ Πάσχα. Σελ. 30-31). Ἀπολυτίκιον. «Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος...». (Ὡς ἀνωτέρω). Κοντάκιον. «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ...»(Σελ. 21). Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Πράξεις Ἀποστόλων. (Ε' . 12-20). Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, διὰ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά· καὶ ἦσαν ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες ἐν τῇ Στοᾷ Σολομώντος. Τῶν δὲ λοιπῶν οὐδεὶς ἐτόλμα κολλᾶσθαι αὐτοῖς, ἀλλ' ἐμεγάλυνεν αὐτοὺς ὁ λαός· μᾶλλον δὲ προσετίθεντο πιστεύοντες τῷ Κυρίῳ πλήθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν· ὥστε κατὰ τὰς πλατείας ἐκφέρειν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τιθέναι ἐπὶ κλινῶν καὶ κραβάττων, ἵνα ἐρχομένου Πέτρου κἂν ἡ σκιά ἐπισκιάσῃ τινὶ αὐτῶν. Συνήρχετο δὲ</p>		<p>ριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σ' ἐσένα. Μεγάλη Δοξολογία. (Συλλειτουργικό. (Σελ. 44-45). Ἀπολυτίκιο. Ἐνῶ ἦταν σφραγισμένο τό μνήμα, ἀνέτειλες Ἐσὺ ἡ ζωὴ, Χριστέ Θεέ μας· Καί ἐνῶ ἦταν κλεισμένες οἱ θύρες, παρουσιάσθηκες στοὺς Μαθητές σου, Ἐσὺ ἡ Ἀνάστασις ὅλων, ἀνανεώνοντας μέσα μας μέσῳ αὐτῶν πνεῦμα εἰλικρινείας σύμφωνα μέ τό μέγα σου ἔλεος. ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ Ἀντίφωνα. (Τοῦ Πάσχα. (Σελ. 30-31). Ἀπολυτίκιο. «Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος...». (Ὅπως παραπάνω). Κοντάκιο. «Εἰ καὶ ἐν τάφῳ...»(Σελ. 21). Ἀναγνώσματα. Ἀπόστολος. Πράξεις Ἀποστόλων. (Ε' . 12-20). Ἐκεῖνες τίς ἡμέρες μέ τά χέρια τῶν Ἀποστόλων γίνονταν θαύματα πού ἀποδείκνυαν τήν ἀλήθεια τῆς διδασκαλίας τους καὶ θαύματα πού προκαλοῦσαν ἐκπληξη στό λαό πολλά· Καί ἦταν ὅλοι μέ μιά ψυχὴ στή στοᾶ τοῦ Σολομώντα· Καί ἀπό τοὺς ὑπολοίπους κανεὶς δέν τολμοῦσε νά τοὺς ἐνοχλήσει, ἀλλὰ ἀντίθετα τοὺς τιμοῦσε ὁ λαός· Καί μᾶλλον πολλοὶ ἐπίστευαν στόν Κύριο καὶ προσθέτονταν στοὺς πιστοὺς πλήθη ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν, καὶ ἔφερναν τοὺς ἀσθενεῖς στίς πλατεῖες καὶ τοὺς τοποθετοῦσαν ἐπάνω σέ πολυτελῆ καὶ φτωχικά</p>
--	--	---

καὶ τὸ πλῆθος τῶν πέριξ πόλεων εἰς Ἱερουσαλήμ, φέροντες ἀσθενεῖς καὶ ὀχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, οἵτινες ἐθεραπεύοντο ἅπαντες. Ἀναστάς δὲ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ πάντες οἱ σὺν αὐτῷ, ἡ οὖσα αἵρεσις τῶν Σαδδουκαίων, ἐπλήσθησαν ζήλου καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας ἐπὶ τοὺς ἀποστόλους καὶ ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ. Ἄγγελος δὲ Κυρίου διὰ νυκτὸς ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς φυλακῆς ἐξαγαγὼν τε αὐτοὺς εἶπε· Πορεύεσθε καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ ἱερῷ τῷ λαῷ πάντα τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ἰωάννην. (Κ'. 19-31).

Οὔσης ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνη ὑμῖν. Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, καὶ γὰρ πέμπω ὑμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον· ἂν τινων ἀφήτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς, ἂν τινων κρατῆτε,

κρεβάτια, ὥστε ὅταν θὰ ἐρχόταν ὁ Πέτρος, νὰ πέσει ἔστω καὶ ἡ σκιά του ἐπάνω σὲ κάποιον ἀπ' αὐτούς. Καὶ μαζευόταν τὸ πλῆθος τῶν πόλεων γύρω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ φέροντας ἀσθενεῖς καὶ ἐνοχλουμένους ἀπὸ ἀκάθαρτα πνεύματα, οἱ ὅποιοι θεραπεύονταν ὅλοι. Καὶ τότε παρακινήθηκε ὁ ἀρχιερεὺς τῶν Ἰουδαίων καὶ ὅλοι πού ἦταν μαζί του, πού ἀποτελοῦσαν τὴν αἵρεση τῶν Σαδδουκαίων καὶ γέμισαν ἀπὸ φθόνου, καὶ ἄπλωσαν τὰ χεῖρα στοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς ἔβαλαν στὴ δημοσία φυλακῆ. Ἄγγελος ὅμως Κυρίου κατὰ τὴ νύχτα ἄνοιξε τίς θύρες τῆς φυλακῆς, καὶ ἀφοῦ τοὺς ἔβγαλε εἶπε σ' αὐτούς· Πηγαίνετε, καὶ ἀφοῦ σταθεῖτε μὲ θάρρος, διδάσκετε στὸν περίβολο τοῦ ναοῦ τὰ λόγια τῆς ζωῆς αὐτῆς, (πού σᾶς παρέδωσε ὁ Χριστός κι ἐγνωρίσατε ἀπὸ τὴν πείρα σας).

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ἰωάννην (Κ'. 19-31).

Ἐνῶ ἦταν βράδυ κατὰ τὴν ἡμέρα ἐκείνη πρώτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας, καὶ ἐκεῖ, ὅπου ἦταν συγκεντρωμένοι οἱ Μαθητές, ἐνῶ ἦταν κλειστές οἱ θύρες ἀπὸ τὸ φόβο τῶν Ἰουδαίων, ἦλθε ὁ Ἰησοῦς καὶ στάθηκε στὴ μέση καὶ τοὺς λέγει· Εἰρήνη σ' ἐσᾶς. Καὶ λέγοντας αὐτὸ ἔδειξε σ' αὐτούς τὰ χεῖρα καὶ τὴν πλευρὰ του. Ἐχάρηκαν λοιπὸν οἱ Μαθητές, ὅταν εἶδαν τὸν Κύριον. Εἶπε λοιπὸν σ' αὐτούς ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνη σ' ἐσᾶς. Ὅπως μὲ ἀπέστειλε ὁ Πατέρας, ἔτσι κι ἐγὼ στέλνω ἐσᾶς. Καὶ μόλις εἶπε αὐτὸ ἐφύσηξε σ' αὐτούς καὶ τοὺς λέγει, λάβετε Πνεῦμα Ἅγιο· Ἐάν σὲ κάποιους συγχωρήσετε τίς ἁμαρτίες τους, συγχωροῦνται σ' αὐτούς, ἐάν σὲ κάποιους

κεκράτηνται. Θωμᾶς δὲ εἷς ἐκ τῶν δώδεκα ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. Ἔλεγον οὖν αὐτῶ οἱ ἄλλοι μαθηταί· Ἐωράκαμεν τὸν Κύριον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὴν χειρὰ μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω. Καὶ μεθ' ἡμέρας ὀκτῶ πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ καὶ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν. Ἐρχεται ὁ Ἰησοῦς τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον καὶ εἶπεν· Εἰρήνη ὑμῖν. Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ· Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε καὶ ἴδε τὰς χειρὰς μου, καὶ φέρε τὴν χειρὰ σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευρὰν μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός. Καὶ ἀπεκρίθη Θωμᾶς καὶ εἶπεν αὐτῶ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. Λέγει αὐτῶ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι ἐώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες. Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα σημεῖα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἃ οὐκ ἔστι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ· ταῦτα δὲ γέγραπται ἵνα πιστεύσητε ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

τίς κρατήσετε παραμένουν ἀσυγχώρητες. Καὶ ὁ Θωμᾶς, πού στὰ Ἑλληνικά σημαίνει Δίδυμος, δὲν ἦταν μαζί τους, ὅταν ἦλθε ὁ Ἰησοῦς. Τοῦ ἔλεγον λοιπὸν οἱ ἄλλοι Μαθητές· Εἶδαμε τὸν Κύριο· Κι ἐκεῖνος εἶπε σ' αὐτούς· Ἐὰν δὲν ἴδῳ στὰ χέρια του τὰ σημάδια τῶν καρφιῶν, καὶ δὲ βάλω τὸ δάκτυλό μου στὰ σημάδια τῶν καρφιῶν, καὶ δὲ βάλω τὸ χέρι μου στὴν πλευρὰ του, δὲ θά πιστέψω. Καὶ μετὰ ἀπὸ ὀκτῶ ἡμέρες πάλι ἦταν μέσα οἱ Μαθητές του καὶ ὁ Θωμᾶς μαζί τους. Ἐρχεται ὁ Ἰησοῦς, ἐνῶ ἦταν κλεισμένες οἱ θύρες, καὶ στάθηκε στὴ μέση καὶ εἶπε· Εἰρήνη σ' ἐσᾶς. Ἐπειτα λέγει στὸν Θωμᾶ· Φέρε τὸ δάκτυλό σου ἐδῶ, καὶ δές τὰ χέρια μου, καὶ φέρε τὸ χέρι σου καὶ βάλε το στὴν πλευρὰ μου, καὶ μὴ γίνεσαι ἄπιστος ἀλλὰ πιστός. Καὶ ἀποκρίθηκε ὁ Θωμᾶς καὶ τοῦ εἶπε· Εἶσαι ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου. Τοῦ λέγει ὁ Ἰησοῦς· Ἐπίστεψες, ἐπειδὴ μέ εἶδες· Θά εἶναι μακάριοι ἐκεῖνοι πού δὲν θά μέ δοῦν, ἀλλὰ θά πιστέψουν σ' ἐμένα. Ὁ Ἰησοῦς βέβαια ἔκανε καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα μπροστά στοὺς Μαθητές του, τὰ ὅποια δὲν εἶναι γραμμένα στό βιβλίο αὐτό· Αὐτά ὅμως γράφηκαν γιὰ νά πιστέψετε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καὶ πιστεύοντας νά ἔχετε ζωὴ χάρη στό ὄνομά του.

